



EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

**Yazan ve Hazırlayan
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol**

**Düzenleyen
Emine Aytül Erol**

**Tasarım
Özkan Günal**

**SAYI-36
Aralık 2017**

Hız Muhammed

**EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22**

**info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com**

©2017 Emek Yayınevi

**Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.**

Ücretsizdir, parayla satılmaz

İçindekiler



Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Asik'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damerli, Halil İbrahim Bakî Hz'nin gönlünden, gönlünüze ektiği mana zevklerin, yine O'nun huzuruyla yerleşip ruhunu geliştirdiği anlatımları içermektedir. Dergimizin onuz altıncı sayısının konusu, **Hz Muhammed**...

Hz Muhammed, varlığın aslı ve var oluş sebebi olan, Cenab-ı Allah'ın ilk zuburudur. Varlık O'nun tafdülü olduğundan var olmaya başladığı andan itibaren aslında var olan Muhammed'dir fakir jehadet ileme olan bu beşerî dünyaya beşeriyetle 20 Nisan (12 Rebiülevvel) 571 tarihinde Kureyy kabilesinin Hâşimoğulları kolu Abdullah'tan olma, Kureyy kabilesinin Zühre oğulları kolu Amine'den doğma olarak Mekke'de, İbrahim As'ın oğlu İsmail As soyundan dünyaya geldi. O, varlığı zahır batın surf tevhit olundu ve gelişti tevhitin zahiri olduğu O'nun bulunduğu yerde şük barınmaz, yok olur. Bu hakikatı, doğumunda gerçekleşen olaylar ispat etmektedir. O'nun doğumunda,



Yusuf Yörüger 5,5 yaşında

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, Hz. Muhammed kimdir?

Yusuf: Bizi yaşatan birisidir. Çok önceden yaşayıp düşmanlarla savaşmıştır.

Dembir: Hangi düşmanlarla?

Yusuf: Eskiden hiç kimse yoktu. Hz. Hüseyin vardı. Onların ikisi de kötülerle savaştı. İyiler ve kötüler öldü ve biz yaşamaya devam ediyoruz.

Dembir: Allah Hz. Muhammed'i neden peygamber olarak görevlendirmiştir?

Yusuf: Çünkü O iyi.

Dembir: Hz. Muhammed ilk mi son peygamber mi sence?

AYIN KONUSU

Hz Muhammed...

Hz Muhammed efendimiz, tevhitin ete kemiğe bürünmüş haliyle aramızda zahur olmuştur. Bu sebeple Hz Muhammed efendimizi anlamak için tevhit anlamak gerekir. Tevhit, varlığın aslı olup Allah'tan başka ilah olmadığına, Hz Muhammed'in O'nun kulu ve Resulu oluşuyla O'nda şahit olmasıdır. Bu hakikat bizlere, tevhidiyetimizin Cenab-ı Allah'ı, ilahıyla varlığın kendisinde zahur olduğunu idrak edip Cemalet seyrinin mümkün olduğunu ispat etmektedir.

Tevhit, Allah'ın Kendisini, Kendisiyle, Kendisine, Kendisinde tecelli ettiği olduğundan, Allah'ı tecellisinden ayırmadan tecellisinde biliş, seyr ve keşiftir. Cenab-ı Allah, Zatından zatına sıfatlanmıştır. İşte, ekârı mümkün olmayan tevhit gerçekleşince Hz Muhammed



KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Uyarıcı ve Davet Edici

Euzübillahimeyyezzezzame
Bismillahirrahmanirrahim

Şöphe yok ki, Biz seni hak ile rahmetimizin müjdecisi ve azabımızın habercisi olarak gönderdik. Sen, o cennetliklerden sorumlu değilsin. 2:119



AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "Muhammed" Hz Muhammed efendimizin "Beni gören Hakk'ı görür hadisini nasıl anlamalıyız efendim? Bu sözle bize kendisiyle ilgili neyi düşündürmek istemiştir?

Örkan Günel:

Gösteren sultana Melami Mürid-i Kamil'i Namı Damerli Halil İbrahim Bakî efendim, Allah...



Nam-ı Damerli Halil İbrahim Bakî Hz

Siccin ve Arş-ı Ala

Tarih, tarihte yaşananlardan ibret almayanlar için tekrerr eder. Ama o tarihten bir ibret almayan ve yaşamını yeniden ona göre tanzim etmeyen sana tarih tekrerr etmez. Beşeriyetteki Muhammed'in zihiruna bakıyoruz. Varlığı tanzim ve terkip eden, varlığı planlayan ilahi kudret onu Arabistan yarım adasında zahir ediyor. Peygamberler, resuller insanı tebliğ ve beşeriyet tanzime memur kılınır. Komşu ilişkilerinden ticari ilişkiler kadar! Çünkü insanlık öz değerlerinden zamanla ister istemez uzaklaşmaya başlar. Evet, Allah "Ben insanı en güzel surette yarattım" diyece ama "Sonra onu apağıların apağına reddettim" diyece. İnsan en güzel ufatta yaratılmış olmasına rağmen düştüğü bulundugu yer o güzelliği yansıtmak bir yer değil.

Mesela su, çok elzem çok lüzumlu yaşamın olmazsa olmaz bir



BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı on ikinci, toplam otuz altıncı sayısını okuduğunuz için emeği geççiler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduğunuz **Hz Muhammed** e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Hz Muhammed, bir yönüyle bizim gibi beşerî birisi olsa da O, varlığın var oluş gayesidir. O, ilk yaratılan Muhammed'i surun zahiriştir. Bizler, Allah'ın insan, kulum, Habibim diye zikrettiğinin ne olduğunu O'nda görmekteyiz. O, insanın yaratılış gayesinin kemile emiş halidir. O, yaratılmışlıktan yaratılanı tecelli ediyenin ispatıdır. O, Allah'a ait değerlerin zuburudur. Bu sebeple, Hz Muhammed demek, Allah, iman, insan, kul, Halil, Habib, Ehl-i Beyt, Kur'an, İslam, Tevhit demektir. Hz Muhammed'i görmek, O'na ait tüm değerleri görmek olurken O'na iman Allah'a iman demektir. Hu...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Örkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesi Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktaltıyoruz.

Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabî Hazretleri

TARİFİ MELÂMİYYE

Bismillahirrahmanirrahim. *Ehmedüllahillezî kale fı kitabihî Kul ca el hakkü yezzekelel batıl Vesselatü ala Muhammedin ellezî embetel hakküleri lea yekün beynehum baile yessabihillezî kabte kabulel fakirel aile ecman emma bade*

Maâlin olsun ki; Melami denilen taife-i tevhit; hal ehli ve ilim irfan olup, Allah'ın hüviyetinde Allah'la birlikte cümle eyyâsı Hakk'ın tafdülü bül, gizli sırların aslına bül, istidat ve yaratılış gayesiyle kendisine ve bu âleme arif olundur. Sırlarını ancak Hak bül, Evliya sırlarına gayrı olan zamanı ikâdlerini tevhit edip aynâlıklarında Rahlerini görürler. Kimine iki baktıklarından dolayı şük ehli ve



Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Sekizinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Şimdi bahardır. Ticaretinde kazançlı olan kimse, sevgilinin, kendisini dost olarak yanına aldığı kimsedir. Sevgili ağzında parıp varken birini yanına alsın, o kimse sınına vakıf olur diye ününü içinde kalsın. Onun için sevgilinin aklı kendisini ayıplayarak der ki "Eğer sen bu zırrı ifşa edersen alıcağın. Kimseye açma, yolca kederin artar, ifşa emikten sonra pişman olursun da artık fayda vermez." Bu mahzur ile beraber o sevgili birine o halinde kendine ne dem alırsa, o



**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**



Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birliktedir.***

**Sineyi aşkımı sorma
Tabibi lokman istemem
Kanayan yarama neşter vurma
Ol cemalinden başka şey dilemem**

**Gül yüzünü görmeye can feda olsa
Değil bir can yüz bin can feda olsun
Ateşi aşkta yanıp yanıp da kavrulsa
İltifatı suphaniye olur âşıkların demine**

**Cihan mülküne nazar eyleyip
Bülbül-ü Şeyda olsam mı acep
Gören ve görülenin seyrinde
Mesti hayran olsam mı acep**

**Zatına mahrem kılssa Halil'i
Âşık gerektir anlayacak bu dili
Zuhuru kâinatta seven sevileni
Nûş edip badeyi demini dem etse mi gerektir**



Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz altıncı sayısının konusu, **Hz Muhammed**...

Hz Muhammed, varlığın aslı ve var oluş sebebi olan, Cenab-ı Allah'ın ilk zuhurudur. Varlık O'nun tafsilatı olduğundan var olmaya başladığı andan itibaren aslında var olan Muhammed'dir lakin şahadet âlemi olan bu beşerî dünyaya beşeriyetiyle 20 Nisan (12 Rebiyülevvel) 571 tarihinde Kureyş kabilesinin Haşimoğulları kolundan Abdullah'tan olma, Kureyş kabilesinin Zühreoğulları kolundan Âmine'den doğma olarak Mekke'de, İbrahim As'ın oğlu İsmail As soyundan dünyaya geldi. O, varlığı zahir batın sırf tevhit olandır ve geliş tevhidin zahirliği olduğundan O'nun bulunduğu yerde şirk barınamaz, yok olur. Bu hakikati, doğumunda gerçekleşen olaylar ispat etmektedir. O'nun doğumunda,

1. ***Kisrâ sarayı sallanmış ve sütunları yıkılmıştır.***
2. ***Mecûsilerin tapındığı bin yıldır yanmakta olan ateş sönmüştür.***
3. ***Kâbe'de bulunan putlar yüzüstü yere yıkılmıştır.***
4. ***Sava Gölü kurumuştur.***
5. ***Semave Deresi taşmıştır.***

gibi hadiseler gerçekleşmiştir ki bu hadiseler dünyayı şereflendirecek tevhidin zahir olduğunun habercisidir. Buradan anlıyoruz ki Hz Muhammed'in dünyaya gelişi, sıradan bir adamın gelişi değil sıradan olmayacak kadar büyük bir değer, varlığa evrenin sığıldığı ama O'nun everene sığamayacağı değer, tevhidin, Nuh'un tufanı gibi evreni kaplama vaktinin gelişi.

Kisrâ sarayı, şirkin hâkim olduğu yerdir ki bu bizim nefsanîyetimizin de dâhil olduğu yapıdır. Sütunları dayanakları olup nefsi var eden nefsanî sıfatlarla birlikte benlik ve egoizmdir. Tevhit gelince ikilik olan şirkin, benlik ve egoyla birlikte nefsanî sıfatların yok olacağının işaretidir.

Ateşe tapanlar kendi benliklerini ilahlaştıranlardır. Ateşlerinin sönmesi, tevhidin ilahın Allah olduğunu ve Allah'tan başka ilah olmadığını ispat edecek olmasındandır.

Kâbe, kalp olup, putlar kalbimizde bulunan benlik sevgisidir. Putların yüzüstü yere yıkılması, tevhidin gelişiyse bu sevginin Allah'a yönelmesinin işaretidir.

Sava gölü bizim mevcut ikilikten oluşan bilgilerimizdir. Kuruması, ikilik bilgilerimizin tevhidin gelişiyse yok olmasına işarettir.

Semave deresi şirk içinde sürdürülen mevcut alışkanlıklarla süre gelmiş yaşam tarzımızdır. Taşması yani dağılması mevcut düzenin bozulması olup tevhidin yaşantımızı tevhide göre yeniden düzenleyecek oluşuna işarettir.

İşte, Hz Muhammed, insan namzeti olup da Kur'an'î beyanla “*Hayvandan daha aşağıda*” yaşayanları bulundukları yerden alıp insanlıklarına ulaştıracak tevhit yolunu gösteren ve rehberi olan Allah'ın Kendisine davetçisidir. Bu davet Allah'ın Kendisinin Kendisine daveti olduğundan Hz Muhammed, varlığı tevhidin zahirliği olandır. O'nu anlamak tevhidi anlamak, O'nu görmek tevhidi görmek, O'na uymak tevhide uymak, O'na benzemek tevhidin haliyle hâllenmek olduğundan ve O Kendisi, Kendisiyle tevhit edildiğinde tevhit ispat olduğundan Allah ile ayrılmaz bir bütündür. O, Allah'tan başka ilah olmadığına Kendisinde şahit olununca Allah'a kul olunandır.

Aşk u niyazlarımla

**Gönlünde damıtıp aşkın meyini
Kulaktan kalbimi dolduruyorsun
Dilinden anlatan Hakk'ın kendisi
Şeş cihetten üryan şerh ediyorsun**

**Abı hayat suyu aşkla sunduğun
Ölmeden evvel sen öldürüyorsun
Beni benden aldı kalbe koyduğun
İçtikçe kanmıyor mest oluyorum**

**Nefis meyhanedir sakiliğinde
Her zerreme dolup içiriyorsun
Yudum yudum vardım divaneliğe
Serhoş edip benden geçiriyorsun**

**Sağım sen solum sen ardım önüm sen
Ne tarafa dönsem görülüyorsun
Mecnun'a çevirdin maşukumsun sen
Varlık çöllerinden aşırıyorsun.**

**Kendini işledin gönlüme girdin
Gönülde kendini seyrediyorsun
Halil'im Fakir'le zahire geldin
Sen dolduruyor sen demleniyorsun**

AYIN KONUSU

Hız Muhammed...

Hız Muhammed efendimiz, tevhidin ete kemiğe bürünmüş haliyle aramızda zahir oluşudur. Bu sebeple Hız Muhammed efendimizi anlamak için tevhidi anlamak gerekir. Tevhit, varlığın aslı olup Allah'tan başka ilah olmadığına, Hız Muhammed'in O'nun kulu ve Resulu oluşuyla O'nda şahit olmaktır. Bu hakikat bizlere, ötekileştirdiğimiz Cenab-ı Allah'ı, ilahlılığıyla varlığın kendisinde zahir olduğunu idrak edip Cemal seyrinin mümkün olduğunu ispat etmektedir.

Tevhit, Allah'ın Kendisini, Kendisiyle, Kendisine, Kendisinde tecelli edişi olduğundan, Allah'ı tecellisinden ayırmadan tecellisinde biliş, seyir ve keşiftir. Cenab-ı Allah, Zatından zatına sıfatlanmıştır. İşte, inkârı mümkün olmayan tevhit gerçekliğinde Hız Muhammed efendimiz, tevhidin ispat makamıdır. Bildirdiğini Kendisiyle tevhit etmedikçe bildirdiğine şahadet gerçekleşemez. O Kendisiyle tevhit edilmeyen yani Kendisinde kabul edilip, Kendisinde zikredilmeyen, Kendisinde görülmeyen hiçbir şeyi tebliğ etmediği için O'nunla tevhit edilmeyen bir şeyin ispatı ve şahadeti olamaz. Bizler, tevhidi O'nunla tevhit ederek Allah'tan başka ilah olmadığını yaratılmışlık dediğimiz zahirlikte görmeye başlayabilir ve bu görüşle zahir olan her zerrede görmeyi başarabiliriz. Hız Muhammed efendimizde görmediğimiz değeri, âlemde görmek mümkün değildir çünkü O'nda görmek, görececek gözü oluşturmaktır.



Tevhitte tanışmamış idrakin anlayışında Cenab-ı Allah, yarattığı âlemden ötekileştirilerek zikredilir. Allah ayrı, yaratılmışlık ayrıdır. Bu âlem Allah'ın örtüsü değil görüntüsüdür gerçeğine cahil ama bu gerçeklik içinde bakar kör, duyar sağır, söyler dilsiz olarak bulunur. Allah âlemi yaratmış, ama Kendisi yarattığı âlemden dışarda, her yaratılmış kendiliği olarak mevcut anlayışında şirk içinde ikilikle Allah'ı zikreder. İşte, Allah'ı tecellisinden ötekileştiren idrak, tevhitle tanışınca da bu anlayış devam ettiğinden tevhidin bilgisini gaybî olarak yorumladığından bu sefer tevhidin içinde ikilikle bulunmaya başlar. Buna, cahil olmaktan, bildiğine cahil olmaya geçiş denir. Cenab-ı Allah'ın Kendisinden ayrı kendiliği olan bir yaratılmışlık yaratmadığı, yaratılmışlığa çıktığı tevhitliğine cahilcesine tevhidin bilgisinden malumatı olup bu bilgiden de kendi ikilik anlayışıyla çıkarımlar yaparak cehaleti yaşadığı sürece de şahadet ve Cemal seyrinden mahrum kalır.

Allah'ın tecellisi, fail, mevsuf ve mevcut olarak gerçekleşir ki varlık dediğimiz bu üç olgunun cemidir. Allah, fiilinde fail, sıfatında mevsuf, vücudunda mevcut olarak zuhurdadır. Yaratılmışlık olan zahirlik de tam olarak fiil, sıfat ve vücut bütünlüğü olduğundan tecelli yani görünürlük gerçekleşmiş olur. Bu sebeple öteki bir Allah anlayışında Allah'ı fiilinden, sıfatından ve vücudundan ayırarak fail, mevsuf ve mevcut olarak zikretmek ikilikle zikretmeye devam etmektir. Allah var faillik var fiil var, Allah var mevsufluk var sıfat var, Allah var mevcuttuk var vücut var denildiği sürece, fiili failden, failliği Allah'tan, sıfatı mevsuftan mevsufluğu Allah'tan, vücudu mevcuttan mevcuttuğu Allah'tan ayıran yeni bir ikilik anlayışı doğar ki tevhit değildir. Tevhit, Allah, fail ve fiil cemidir. Bu sebeple, Allah fail ve fiil birdir zikrine başlamak gerekir. Allah, fail olarak fiildir. Fiille faili ayıramayız. Allah, fail, mevsuf, mevcut derken Allah, fiil, sıfat ve vücuttur dediğimiz tevhitliğinde ancak nispetimizden ifna olarak fena gerçekleşir ki fena zaten ikilik zannı olduğundan tevhide erilmiş olunur. Allah, fiil, sıfat ve vücut olarak tecelli ettiğinden ve varlık âlemi olan şahadet âleminde her ne varsa fiil, sıfat ve vücut olduğundan şimdi bu gerçeklikle kendimize ve âleme bakınca ne görüldüğünü idrak etmeye çalışalım. Niyazi sultan bu hakikat için,



Bunca evsaftan görünen bir cemal, bir cemali bunca elvan eylemiş

demektedir. Şimdi karşımıza Cemal çıkmaktadır. Cemal, Allah'ın tecellisidir ve tecellisi fiil, sıfat ve vücut olduğundan cemal, fiildir, sıfattır, vücuttur. Bu âlemde fiil, sıfat ve vücuttan başka bir şey görmediğimiz için aslında görülen hep cemal olmaktadır gerçeğiyle yüzleştik. İşte bizler tevhide cahil olduğumuz için cemale bakarken göremeyen körlerden olmaktan tevhide tevhit ederek kurtulmalıyız. Allah, Kendi tecellisinden ayrı değil tecellisiyle cemali seyir halinde olandır. Bu sebeple, ikilik dahi tevhidin içinde zandır. Her ne görülüyor ve işitiliyor, seviliyor, biliniyor ise tamamı Allah ile mümkündür, Cemal'dir. Yapmamız gereken, bize bu gerçeği bildiren gerçeğin kendisi olan Hz Muhammed ile bildirdiğini tevhit etmektir yani onda görmektir. Bizler, aslı itibarıyla "Allah'tan başka ilah yoktur" derken "Allah'tan başka ayrı varlık yoktur, varlık O'nun tecellisidir" demiş oluyoruz. Şimdi bu sözümüzü görmek olan şahadet, gaybî bir anlayışla Allah'ın bildiğimiz bilgi doğrultusunda tecelli edişini beklemek değil zaten tecellisinde zikredip görmekle gerçekleşmelidir. Allah tecelli edince O'ndan başka ilah olmadığına şahit olup cemalini seyredeceğim diye beklemek cehalettir. Allah zaten tecelli ettiği için âlem varlığı mümkün. Beklemek yerine tecellisinde zikredip görmeliyiz. İşte bu tecelli Hz Muhammed efendimizle kabul edilip tevhit edilip görülünce kendimizde ve âlemde görülmeye başlanır. Bizler, Hz Muhammed derken Allah'ın yeryüzünde tevhitliğiyle zahir oluşunu zikretmekteyiz. Enbiya suresi 107 ayetinde,



Ve biz seni, ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Cenab-ı Resulullah efendimizin âlemlere rahmet oluşu âlemin biz, rahmetin de Kendisinden başka ilah olmadığına şahit olmamızı isteyen Allah'ın şahit olunacak hal olmasıdır. Hz Muhammed, rahmet yani şahadet makamıdır.

Bizler, Allah'tan başka ilah olmadığına O'nda şahit olacağımız için O rahmettir.

Bizler, tebliğ ettiği tevhide O'nda tevhit ederek tevhit eri olacağımız için O rahmettir.

Bizler O'na kul olmayla Allah'a kul olabileceğimiz için O, rahmettir.

Bizler, O'nu sevmeyle Allah'ı sevebileceğimiz için O, rahmettir.

Bu gerçeği bize, Cenab-ı Allah, Fetih suresi 10 ayeti kerimde,

Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların ellerinin üzerindedir. Verdiği sözden dönen kendi aleyhine dönmüş olur. Allah'a verdiği sözü yerine getirene, Allah büyük bir mükâfat verecektir

buyurarak beyan etmektedir. Cenab-ı Allah'ın beyanıyla, Hz Muhammed'e bit etmek, Allah'a biat etmek olduğundan Hz Muhammed, Allah'ın zahirliği olup kendisi ispat makamıdır yani Allah ile ilgili tüm değerlerin tecelligahı olup görüldüğü yerdir. Bu sebeple tevhit, Hz Muhammedin kendisi olup Allah ile Muhammedi cem etmektir. Bu tevhide anlayabilmek için, Cenab-ı Resulullah olan Hz Muhammedin,



Allah'ın ilk yarattığı benim nurumdur, âlem bu nurdan yaratılmıştır

beyanına bakmak gerekir. Cenab-ı Allah,

Ben, gizli bir hazine idim, bilinmek istedim (bilinmeye muhabbet ettim) ve kâinatı yarattım

demektedir.

Şimdi Allah, bilinmeyi istediği için kâinatı yarattı ve yaratmaya ilk yarattığı Muhammedî nur ile başlayıp kâinatı da bu nurdan yarattığına ve Kendisinden ayrı yaratmayıp yaratılmışlığa çıktığı gerçeğinde bakarsak, Allah, bilinme isteğiyle kendisini ilk zahir edişinde Muhammed ismini almıştır. Muhammed bilmekliği, Muhammed'in tafsilatı olan âlem bilinmekliğidir. Bu bilinmeklik, Ali İmran suresi 2 ayeti kerimde,



Allah, kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan, Hay ve Kayyum olandır

denilerek vurgulanırken Kayyum ismiyle zikredilir ki Kayyum yani Kaim oluşu, varlığı ve bekası kendi zatından olan, zeval bulmayıp devamlı kaim olan, her şeyi ayakta tutan, varlıklarını devam ettiren anlamındadır. Ayet bize,

Allah, Kendisinden başka ikinci bir varlık yaratmayan, yarattığıyla yaratılmışlığa çıkan, varlığın kendisi olandır

demektedir. İşte Cenab-ı Allah Muhammed ismine tecelli edip zahir olunca bu halinden de tafsilat olarak âlem boyutuna tecelli etmiştir. Bu sebeple öz olan cemalin tafsilatı olan cemal görünürlüğü kendisinde cemali görmek için görüşünü tevhide yani öze bağlamalıdır. Âdem As'a üflenen ruh Muhammedî nur olup hadise, tafsilata aslının üflenışidir. Âdem, kendisine kendi özü üflenince bilinç sahibi olmuştur ve bu bilinçle Halifeliği ispat bulmuştur. Onun için halife denilen Âdem'i halife yapan yine Hz Muhammed'dir çünkü halife demek aslının tecellisi demektir. Her ne varsa bu âlemde o, Muhammed'in zuhurudur. O'nda olmayanın varlık âleminde bulunması mümkün değildir. Şimdi bu gerçeklik ışığında,

O, Hz Muhammed, kendisinden gayrıyı kendisinden gayrıya bildirmedi

sözüne bir daha bakmak gerekir. Fetih suresi 9 ayeti kerimde,

Allah'a ve Peygamberine inansınlar ve onu kuvvetlendirsınlar ve ululasınlar ve sabah ve akşam onu noksan sıfatlardan tenzih etsinler diye

denilerek davet edilen de Allah'ı, Hz Muhammed'de tevhit edip zikredip kulu olmaklıktır. Hz Muhammedi devreden çıkartan anlayışın Allah'a olan imanının, iman olması mümkün değildir. Bakara suresi 238 ayeti kerimde,

Salavata ve salât-ı vusta'ya hafız olun ve kalkın, Allah'ın huzurunda huşû içinde ve saygı ile uzun süre durun

denilmektedir. Salavat, salât kelimesinin çoğuludur. Peygamber Efendimiz'in ismi zikredildiğinde yapılan dua demektir. Ahzab suresi 56 ayeti kerimde Cenab-ı Allah,



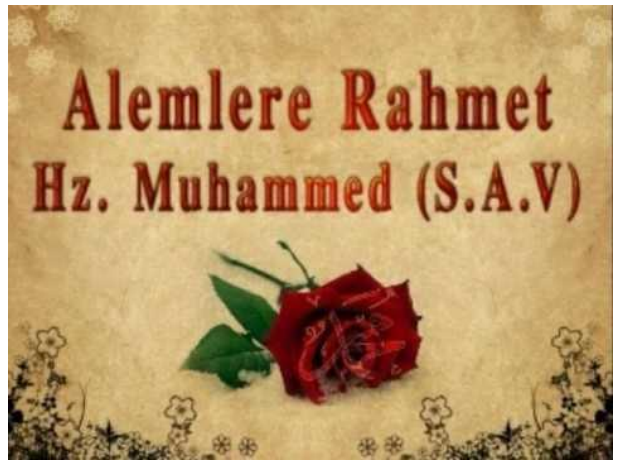
Şüphesiz ki Allah ve melekleri, Peygamber'e çokça salât ederler. Ey Müminler, siz de O'na salavat getirin ve tam bir teslimiyetle selâm verin!

denilerek salavatın Peygambere teslimiyet olduğu anlatılmaktadır. "Salât-ı vusta'ya hafız olun" demek ise en üstün tutun demek olduğundan, bu gerçekler ışığında Cenab-ı Allah, Bakara suresi 238 ayetinde bize,

Peygambere teslimiyeti hayatınızda en üstün tutun, Onun huzuru Benim huzurumdur ve huzurumda, saygı ile durun

derken, “Beni O’nda zikredip, O’nunla tevhit edip, O’nda şahit olup sizi yaratma gayem olan “Tahsil-i Kemâl seyr-i Cemal” halini O’nda tahsil-i kemâl olup O’nda cemalimi seyredin” demektedir. Cenab-ı Resulullah efendimiz,

***Men reani fek ad reel Hak
Her kim beni görürse Hakk'ı görmüştür***



buyurarak bu tevhidi beyan etmektedir. Şimdi, anlıyoruz ki Hz Muhammed efendimiz tevhidin kendisi olup varlığı şahadet ispatıdır ve Allah’a kul olmak O’na kul olmakla mümkün olurken kulluk, Allah ile olmaklıktır. Allah ile olmak, Hz Muhammed efendimiz ile olmak olduğundan bizler nasıl Hz Muhammed ile yani kul olacağız? Hz Muhammed, bu dünyada bir zamanlar yaşamış ve ölmüş bir birey değil tevhittir gerçeğinde olmalıyız. Bizler, O’nun bildirdiği tevhit olan İslam ile güzelleşince O’nunla olabiliriz. Bu ise, O’nun tevhitliği olan ilmi, irfaniyeti, edebi, ahlakı ve haliyle tecelli ettiği tecelligâhlara tâbilikle mümkündür. Nerede, tevhit değerleriyle tecellide ise tecelli eden Kendisidir.

İnsan benim sırrımdır, ben de insanın sırrıyım

Kutsi Hadisi bize bu gerçeği işaret etmektedir çünkü insan, Hz Muhammed’in tecellisi olunca insandır. Hz Muhammed’in tecellisi olmayan mahlûklukta kalmıştır. İşte bu insan diye zikredilen Kâbe örtüsü olan Hz Muhammed tecelligahı, O’nun sırrı olarak O’nun tecellisidir. Bizler bu sırta Ruh ismini veriyoruz. İsra suresi 85 ayeti kerimde,

Sana ruhtan sorarlar; de ki, “Ruh, Rabbimin emrindendir, size ilimden yalnızca az bir şey verilmiştir”

denilerek ruhun, Rabbin emri olduğu vurgulanır. Rabbin emri ise Kendisine şahadet ve cemal seyridir. Bu sebeple insan, Rabbin emrine ulaşp emri yerine getirendir ki bu da ancak Muhammedî tevhitle mümkün olduğundan kim Muhammedî tevhitle ziynetlenip güzelleşti ise o ruhlanmıştır ve Hz Muhammed’in bugün aramızdaki tecellisidir. O tecelliyi yani tevhidin ete kemiğe bürünmüş halini görmek, Muhammedî görmek, onunla olmak Muhammed’le olmak, Muhammed’le olmak Hak ile olmaktır. Hz Muhammed demek tevhit demek tevhit demek âlem demektir. Tevhide ermek, Hz Muhammed’e ermektir. İnsan, Muhammedî nur olan tevhitle güzelleşmeden yani ruhlanmadan, Araf suresi 179 ayeti kerimde,

Andolsun biz, cinler ve insanlardan, kalpleri olup da bunlarla anlamayan, gözleri olup da bunlarla görmeyen, kulakları olup da bunlarla işitmeyen birçoklarını cehennem için var ettik. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir



denilerek beyan edilen hayvandan daha aşağıda, gafillerden, kendisine zulmedenlerden olmaktan kurtulamaz. Tevhidin içinde, bilgisine sahipken dahi tevhidi Hz Muhammed ile tevhit etmedikçe, Allah’tan başka ilah olmadığına Hz Muhammed’de şahit olmayarak ikiliğinden geçmediği sürede dahi gafildir.

Cenab-ı Allah, Cenab-ı Resulullah yolunda, Tevhidi, Hz Muhammed efendimizle tevhit ederek tevhit eri olup Kul olma ve Cemal seyrini O’nda gerçekleştirme sonucu tüm yaratılmışlıkta seyretme gayretimizi, daim eylesin.

Aşk u niyazlarımla.

**Dağlar ile taşlar ile
Çağırayım Mevlam seni
Seherlerde kuşlar ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Su dibinde mâhi ile
Sahralarda âhû ile
Abdal olup ya Hû ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Gökyüzünde İsa ile
Tur dağında Musa ile
Elindeki asa ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Derdi büyük Eyüp ile
Gözü yaşlı Yakup ile
Ol Muhammed mahbup ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Hamd ü şükru'llah ile
Vasf-ı Kul huva'llah ile
Daima zikrullah ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Bilmişem dünya hâlini
Terk ettim kıyl u kâlini
Baş açık ayak yalını
Çağırayım Mevlam seni**

**Yunus okur diller ile
Ol kumru bülbüller ile
Hakk'ı seven kullar ile
Çağırayım Mevlam seni**

**Aşk makâmı Âlîdür Aşk kadîm ezelidür
Aşk sözini söyleyen cümle kudret dilidür**

**Dinleyen ol işiden ol gören ol gösteren ol
Her sözi söyleyen ol sûret cân menzilidür**

**Sûret söz kanda buldı kanda sözi iş oldu
Sûrete kendü geldi dil hikmetün yoludur**

**Sûretler ün diyemez söz kendüsüz söylenmez
İşler hicâbsuz olmaz risâlet hâsılıdır**

**Bu bizüm işretümüz oldur bu lezzetümüz
İçüp esridüğümüz Aşk şerbeti gülidür**

**Anı ana dırsın anun söyleyen ol söz anun
Ol bizümdür biz anun gayri tesbîh dilidür**

**Yunus sözün tak kılan görmedi münkir olan
Ömrin zulmete salan ma'rifet yohsuludur**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "Muhammed" Hz Muhammed efendimizin "Beni gören Hakk'ı görür hadisini nasıl anlamalıyız efendim? Bu sözle bize kendisiyle ilgili neyi düşündürmek istemiştir?

Özkan Günal:

Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmil'i Namı Dampirli Halil İbrahim Bâkî efendim, Hak için,

Hak, Allah'ın ispattaki ismidir

buyurmuştur. Bu beyandan anlıyoruz ki, Cenab-ı Allah Kendiliği olarak Kendiliğinde Kendisine zahir halde iken Kendiliğinde tecellisine zahir hale gelince Hak esmasıyla varlığa çıkmaktadır. Allah görünür haliyle Hak'tır. Bizler buna, yaratıcı Allah, yarattığıyla yaratılmışlığa çıkmaktadır demektir. İşte, Cenab-ı Allah, Kendisini muhabbet etmeyi dileyip Kendisinde olanları zahir edince yani yaratınca, Kendisinden ayrı bir varlık yaratmadığı için Hak esmasına tecelli etmiş oldu. Ankebut suresi 44 ayeti kerimde,

Allah, semaları ve arzı Hak ile halk etti. Muhakkak ki bunda, Müminler için mutlaka deliller vardır

denilerek bu gerçek beyan edilir. Müminler yani Hakk'a ermiş olup Hak ile muhatap olanlar için var olan deliller, yaratılmışlığın tümünün Hakk'ın zahirliği olmasındandır. Varlık Hakk'ın zahirliği olarak Hakk'a delildir yani bizi Hakk'a götürürler. İşte bu yaratılma bilinme ve bilme yönüyle gerçekleşir. Âlem bilinmeklik olan muhabbetin kendisi, Hz Muhammed efendimiz ise bilmeklik olan muhabbet edendir. Hz Muhammed efendimiz, Allah'ın zahirliği ve zahirlik ispat olduğundan bilinmeklik ve bilmeklik cemi olarak Hak'tır, kendisinden Hak görünür. Bakara suresi 42 ayeti kerimde,

Hakk'ı batıl ile örtüp gizlemeyin hâlbuki Hakk'ı bilirsiniz

denilmektedir. Bizler Hakk'ı Hz Muhammed efendimizde Hz Muhammed efendimizle bilmekteyiz. Hakk'ı yani Hz Muhammed efendimizi batılla örtmek, ona bakarken Hakk'ı zikretmek sonucu Hakk'ı görmek yerine O'nu kendimize göre ikilikle zikredip gayrılık görmektir. Niyazi sultanın,

**İşit Niyazi'nin sözün bir nesne örtmez Hak yüzün
Hak'tan ayan bir nesne yok gözsüzlere pinhan imiş**



dizeleri de bize bu gerçeği işaret etmektedir. Hak'tan yani Hz Muhammed'den, ilk yaratılan nur ve o nurdan yaratılan âlem gerçekliğinde gayrı bir yaratılmışlık yok çünkü yaratılan Hz Muhammed'in tafsilatıdır. Buna,

**Nur-u Muhammediye, tafsilat-ı Muhammediye
Hakikat-i Muhammediye, şariat-ı Muhammediye**

denilmektedir. Gözsüz olanlar, tevhide cahil olanlardır. Tevhit gerçekliğinde gözler Muhammedî nur ile aydınlanınca gözlerdeki karanlık perde kalkar da nereye bakılsa o nur görülür hale gelir. Gözsüz olanın gözündeki karanlık perde kendi cehaleti olup perde bakılarda değil bakandadır.

İşte Hz Muhammed efendimiz, bildiği tevhidi yaşayan Allah kullarından olmak için kendi nuruyla nurlanma sonucu kendisinde Hakk'ı görmemiz gerektiğini beyan etmektedir çünkü tevhit Allah'ta yok, Hak'la var eder. Varı Hak ile olmaya başlayan insanın görüşü, işitişi, fikredışı Hakk'a tâbilikle gördüğü Hak, işittiği Hak, fikrettiği Hak olur da özü cihetiyle tâbilik Hz Muhammed efendimize olduğundan Muhammed ümmeti olunur. Bizler Hakk'ı görecek gözü O'nda Hakk'ı görerek oluşturmamızdır. O sultan kendi tafsilatında Kendisini seyreden olduğundan O'nu görmek, sadece görünürlüğü değil, görmekliği de görmektir. Hz Muhammed efendimize bakıp Hakk'ı görmeyen idrak, henüz bildiğine kör dolaşan idraktır. Yunus Sultan bu hakikat ışığında,

***Okudum bildim deme çok taat kıldım deme
Eri Hak bilmez isen abes yere bilmektir***

demektedir. Hak, her birisinin kendisine ait bireyliği bulunan mevcut varlığın içinde bir birey değildir. Hak, varlığın bütünselliğinin kendisidir.

Bu kendilik, varlığın var oluşunun sebebi olduğundan var olan her var, var olmasıyla bütünlüğün içinde bütündür ve özün zahirliğidir ki buna halkiyet demekteyiz. Hak, zahire halkiyetle çıkmaktadır. Halkın kendiliği yoktur, halk Hak ile vardır, Hakk'ın varıdır. Hak zahir olunca halk batın, halk zahir olunca Hak batın olur. Bu sebeple halk olan bizler zahirliğimizdeki mevcuttukta Hakk'ı biliriz. İşte bu, beşeriyetin var oluşudur ve beşer halkiyettir, eşyadır. Halkiyet yani eşya Hak olmadan var olamaz. Cenab-ı Resulullah efendimizin,

Ya Rabbi! Bana eşyanın hakikatini bildir?

niyazı sonucu Cenab-ı Allah'ın,

Eşyanın kendisine ait varlığı yoktur! Eşya benim varımla vardır

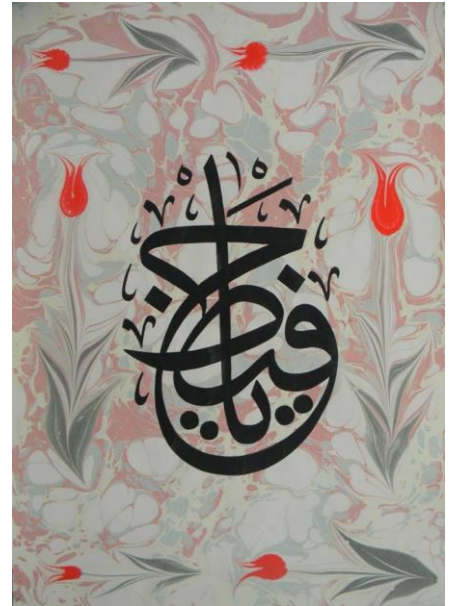
cevabı bu gerçeğin anlatımıdır. Halk, Hakk'ın zahirliğidir. Hz Muhammed efendimiz, tevhidin beyanı olan bu hakikate işaretler,

Nefsine arif olan ancak Rabbine arif

demektedir. Arif olunacak nefis halk olduğundan halka arif olan ancak Hakk'a arif olur. Halk tafsilat, Hak hakikattir ve hakikat Hak olup ilk yaratılıştır. İşte Hz Muhammed efendimiz Hak ve halk cemi olan zahirlik olduğundan Allah'ın ispata çıkışıdır ve Allah ispata çıktığında Hak esması giyinir. Talip, kendisine arif olduğunda özüne ulaşır da o özde ilk nuru yani Hz Muhammed efendimizi yani Hakk'ı görür. Varlığının Hz Muhammed efendimizin tafsilatı yani zuhuru yani Hakk'ın halkiyeti ve halkiyetin Hak olduğunu gören âşıktan Hak yani Hz Muhammed efendimiz dile gelir de, ***“Ene Hak”*** ya da ***“Beni gören Hakk'ı görür”*** der!



Hz Muhammed efendimizden Hakk'ı görmek, Hak isminde ikinci bir varlığı Muhammed isminde ikinci bir varlıkta görmek değildir. Hz Muhammed efendimizden Hakk'ı görmek, aynı olanı kendisinde görmektir. Hak halkiyetiyle zahire geldi âlem ismini, Kendiliği olarak zahire geldi Muhammed ismini aldı. Bu sebeple Hz Muhammed efendimiz, Allah'ın halifesi olmasıyla yani Allah'ın halife olarak zahire gelmesiyle Allah'ın ispat makamı olup ispattaki halidir, Hakk'ın kendisidir. O'nu yani Hakk'ı görmek, Hak ismiyle zikrettiğimiz tevhidî gerçekliği yani O'nun tecellisini görmekle mümkündür. Bu sebeple Kâbe örtüsü değişir lakin Kâbe hep birdir ki o Kâbe, Hz Muhammed efendimizdir, ispat tecellisidir, Hak'tır.



Dembir: Fetih suresinde Hz Muhammed'e hitaben "Bu gün sana biat edenler hakikatte bize biat etmişlerdir Allah'ın eli onların elleri üzerindedir" buyrulur. Bu ayet Kur'an'ın içerisine neden koyulmuştur, bizlere bu ayetle hangi mesaj verilmektedir efendim?

Özkan GÜNAL:

Öncelikle biat kavramını anlamak gerekir çünkü Biat, Allah'ın bu beyanının merkezinde bulunmaktadır. Biat, bağlılık sözü vermenin adı olup söz verdiğimiz egemenliğini tanımaktır. Bu cihetle biat etmek, *sana inandım* demenin çok ötesinde, *sana iman ettim* demek olup iman, inanç doğrultusunda yaşamaktır. Kendi bildiğimiz alışla gelmiş şekilde değil biat ettiğimiz gibi yaşamak üzerine gerçekleşmeli ve bilinç biat ettiğimiz bilincine dönüşmelidir.

Bu gerçeklikte biat, teslimiyet olduğundan teslimiyet, olduğumuz hal ile teslim olurken mevcudun teslim edilip bildirilenin de teslim alınmasıdır.

Biat etmek, "Benim mevcut bilişim ve bu bilinç doğrultusunda yaşayışım beni nefsimin kulu yaparak Allah'a kul yapmadı, beni tek taraflı maddeye dayalı yaşam içinde şirk üzerine kendime zulmeden birisi haline getirdi. Bu anlayış içinde ibadetlerim dâhi kibir vesilesi olarak yapılan gösteriş aracı oldu da ibadet ederken bile küfreden oldum. Oysa sen, benim aslımın kemâli ve Allah'ın önce kulu sonra davetçisi ve davet ettiği yere ulaştıran olarak bana sunulmuş ikramsın, maneviyatım ve tevhidim olansın. Bu sebeple al benim benliğimi ver senin senliğini" demiş olmaktadır. İşte bu, teslimiyet olup teslimiyet göstermek aklımızı başka bir bireyin aklına teslim ederek vasıfsız kalmak değil vasıfsız olan aklımızı akli kemâle tâbî kılmakla gerçekte var olmaya başlamaktır. Niyazi sultan bu hakikat için,

***Sermaye bu yolda hemen teslim olur buna inan
Sıdk ile Allah'a dayan etmez mi gör ihsan sana
Tevhide tapşur özünü kimseye açma razını
Şeyh izine tut gözünü şeyhin yeter bürhan sana***

diyerek teslimiyetin yani biatın önemini anlatmaktadır. Biat etmek tevhide bağlanıp özümüzü kendimizde zahire getirmenin kapısıdır. Cenab-ı Allah, Bakara suresi 189 ayeti kerimede,

Sana yeni ayları sorarlarsa de ki, "Onlar, insanlara vakitlerini bildirir, hac zamanı da onlarla bilinir. Sonra hayır, evlere arka taraflarından girmek değildir. Hayır sahibi, Allah'tan çekinendir. Evlere kapılarından girin. Allah'tan sakının ki kurtulmuş kimselerden olup muradınıza eresiniz"

buyurmaktadır. Evlere kapılarından girin uyarısı, tevhide dâhil olmak istiyorsanız tevhit ehline biat ediniz anlamındadır. Kapısından girersek kabul edilen ve o evde ziynetlenen olurken arkasından girmek yasak işi yapıp emre karşı gelerek kendimize zulmetmek olur. Tevhit eri olmak kendi bildiğimize biraz ilim öğrenmekle gerçekleşmeyecek insanî değerdir. Yolu tevhit eri olana biat etmektir. Kehf suresi 65 ayeti kerimede,



Derken, kullarımızdan bir kul buldular ki, ona katımızdan bir rahmet vermiş, yine ona tarafımızdan Ledünnü ilmini öğretmiştik

buyurarak işaret ettiği Hz Musa As'ın Hızır As'a gelip O'na biat edişidir. İşte biat Allah'a ulaşmanın giriş kapısı olup Allah kutsi hadisinde,

Yere göğe sığmadım Mümin kulumun gönlüne sığdım

buyurarak kendisinin nerede olduğunu beyan etmektedir.



Allah'a ulaşmak için Allah'ın manevî mekânı ve makamı olan gönül erinin gönlüne girmek gerekir. İşte gönüle girmenin yolu gönül erine biat etmekle mümkün olur ki gönül varlığı tevhit olanın ismi olup Allah'ın varlık âleminde tecellisidir ve bu tecelli Hz Muhammed efendimizdir.



Gönül birdir! Varlığımızı tevhit ederek gönül eri olmak ikinci bir gönül oluşturmak değil bir olan gönüle layık hale gelip bizden tecelli edişine ulaşmaktır.

Talip biat ettiğinde,

Kendi bilişini teslim ederken Tevhidî bilişi teslim alır,
Kendi yaşantısını teslim ederken Tevhidî yaşantıyı teslim alır,
Kendi zikrini teslim ederken Tevhidî zikri teslim alır,
Kendi sevmesini teslim ederken Tevhidî sevgiyi teslim alır,
Kendi görüşünü teslim ederken Tevhidî görüşü teslim alır,
Kendisini teslim ederken biat ettiğini, teslim alır.

Tevhit, bildirileni biat edilenle tevhit etmek sonucu ispatı olan irfaniyet olduğundan, talibin bilişi, yaşamı, zikri, sevgisi, görüşü, işitişi kısaca varlığı biat ettiği tecelligah haline dönüşür de tevhit üzerine olur. Tevhit Cenab-ı Allah'ın şهادet âleminde Kendiliği olarak tecellisidir. Biat edenin bildiği Allah, gördüğü Allah, zikri Allah, sevdiği Allah, yaşamı Allah'a kulluk olmasıyla biat edenler Allah'a ulaştığı için biat Allah'a olmuş olur. Bunu, Bakara suresi 34 ayeti kerimede,

Hani meleklere, Âdem'e secde edin demiştik de İblisten başka bütün melekler secde etmişlerdi. O, secde etmekten çekinmiş, ululanmak istemişti de kâfirlerden olmuştu

denilerek beyan edilen Âdem As'a secde emrinde görmekteyiz. Şimdi, secde yalnızca Allah'a olduğuna göre ve Allah, Âdem As'a secde edin diye emrettiğine göre o zaman Âdem As'a secde Allah'a secde olmaktadır ki Âdem As'a secde etmemenin kendimizi ululaştırıp kâfir olmak olduğu vurgulanmaktadır ve neticesi de huzurdan kovulmaktır. İşte, Âdem As'a secde ile Hz Muhammed efendimize biat aynı hakikat olup secde de biat da Allah'a olup biat etmeyenler kâfir olmaktadırlar.

Kâfir, gerçeği örten olarak zikredilen kavram olup gerçek, varlığın tevhit üzerine olmasından kaynaklı varlığın varlık âleminde zahirlik olmasıdır. Bizler tevhit âleminde tevhit olan varlığı nispet ederek yani görünürlükte görünen olarak kendimizi zikrederek hakikati benliğimizle örterek kâfir olmaktadır. Buna tevhidin içinde ikilik çıkartma zannı demektedir ve bu zannın terkiyle gerçeğe yani tevhide ermek ancak



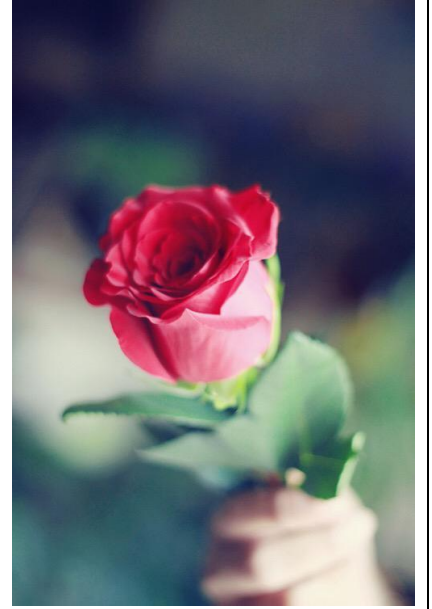
tevhide biat etmekle mümkündür. Tevhit, Allah'ın Kendisinde Kendisini, Kendisiyle bilişi, sevişi, zikredişi, görüşü ve işitişi olduğundan tevhide biat ederek tevhide ermek Allah'a biat ederek Allah'a ermek. "Allah varmış" demekten, Allah'ın zahirliğinde görerek "Var" demeye geçmektir. Allah, onu görecektir yaratılmışı tevhitte, tecellisi Kendiliği olan tecelli eden olduğundan görünürlük tecellide gerçekleşen şهادettir. Tevhit, tecelli olanın tecelli edeni kendisinde kendiliksiz görmesiyle kesrette vahdet zevki olup, kesret aynı vahdet gerçeğidir. Tevhit, Allah'ın tevhit olan Kendisini bilmekliğiyle tecellisine biatla Allah'a biat etmiş olarak Allah'a tâbiliktir.

Biat, bir bireyin kendisinden başka bir bireye bağlanması değil Allah'a bağlılıkla bireylikten geçip bizliğe ermesidir. Biat edilen, birey değil bireylikte tecelli eden tevhidin ete kemiğe bürünmüş halidir. Hz Muhammed efendimiz Cenab-ı Allah'ın zahirliğinde aldığı isimdir.

Dembir: Hz Muhammed efendimizin güzel ahlakın tamamlayıcısı olması ne demektir efendim? Güzel ahlakta eksik olan neydi ki Peygamber efendimiz onu tamamladı?

Özkan Günal:

Güzel ahlak, genel tanımı itibariyle insanlığa ait ortak değerler olarak tanımlanır. Bu tanım kısmen doğru ama noksandır. Güzel ahlak sadece insanlığa ait ortak değerler ile sınırlıysa, o zaman bu değerler üzerine yaşayan herkes İslam olmasa bile peygamber efendimizin güzel ahlakıyla ahlaklanmış demektir ki hata olur çünkü güzel ahlak İslam olmaktır, İslam olmak ise Cenab-ı Resulullah efendimizin,



Ya Rabbi, seni hem tenzih hem de teşbih ederim

beyanında belirtilen hem tenzih hem de teşbih ederek tevhit etmektir. Pir Hz bu hakikat için,

Hz Musa, Cenab-ı Allah'ı zatıyla tenzih ederken sıfatlarıyla da tenzih etti,

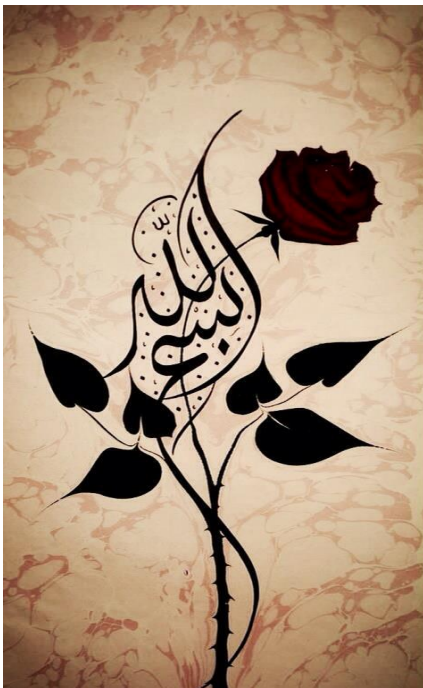
Hz İsa, Cenab-ı Allah'ı sıfatlarıyla teşbih ederken zatıyla da teşbih etti,

Hz Muhammed efendimiz ise, Cenab-ı Allah'ı zatıyla tenzih, sıfatlarıyla teşbih ederek tevhit etmiş oldu

demektedir. Buradan anlıyoruz ki güzel ahlak, Cenab-ı Allah'ı hem tenzih hem de teşbih ederek tevhit eri olmaktır. Yaratan Rabbin bilsin ve bu bilmeyle Rabbine muhatap olsun diye yaratılan bizler, tevhit eri olarak yani Rabbi hem tenzih hem de teşbih etmeden yaratılış gayesi doğrultusunda güzel ahlak üzerine yaşayamazsak, ahlaksızcasına şirk içinde ömrü tüketiriz. Yaşamakla yaşamın içinde bulunmak farklı şeylerdir. Yaşamak tevhitcesine, güzel ahlak üzerine olurken yaşamın içinde bulunmak tevhidin içinde şirk anlayışında bulunmaktır.

Şimdi bizler, kendimizde tenzih ve teşbihliğin tecellisinde Rabbi bilmek için bu tecellilere bakıp bilir hale gelmeliyiz ki Rabbimizi bilebilelim. Bizim varlığımızın başlangıcı ve sonu var, varlığımızın ihtiyaçlığı var, varlığımızın dayanağı var, fiillerimiz, sıfatlarımız ve vücudumuz var. Kendimizde Rabbi tenzih ederek Rabbi bilmek işte bu olanlar ve olmayanlarla mümkündür. Olmayanlardan bilmek Rabbi tenzih ile bilirken, olanlarla bilmek Rabbi teşbih ile bilmektir. Tevhit ise bilinirlikte Rabbi bilirken bildiğimizin seyridir.

Kendimde tenzihi bilis



Varlığımızın başlangıcı var bu başlangıç babadan olma anadan doğma olarak gerçekleşti lakin varlık bizimle başlamadı, biz var olmadan önce de varlık vardı. Biz var ile var oluyoruz. İşte bu yani var ile var oluşumuz bize, var edenin varlığının başlangıcı olmadığını ispat etmektedir.

Varlığımızın sonu var lakin biz yok olunca varlık bitmiyor, varlık var olmaya devam ediyor. Var olmak bize tâbî değil biz var oluşa tâbiyiz. İşte bu, var oluşun daimiliğini ispat ederken Rabbin bâki oluşunu bildirmektedir.

Varlığımızın ihtiyaçlığı var. Bu ihtiyaçlık var edilenin var ediliş gayesine göre farklılıklar gösteriyor. Bizim ihtiyaç duyduğumuz olgu, başka bir şey için ihtiyaçlık olmuyor. İhtiyaç duyduğumuz şeyler de yaratılanların içindedir. Yaratılma olmasaydı ihtiyaç duyulanlar da var olmazdı. Yaratan Rab, yaratılma var olmadan önce de var olduğundan ihtiyaçlık Rab için düşünülemez bu sebeple var edenin bir ihtiyaçlığı yoktur. İhtiyaçlığım Rabbin ihtiyaçsızlığının ispatı olduğundan Rabbi ihtiyaçsız olarak bilinir kılmaktadır.

Varlığımızın dayanağı var. Varlığımızın var oluşu ve yok oluşuyla birlikte ikisi arasında ihtiyaçlarımızı temin edişimiz, varlığımızın dayanağı olduğunu ispat etmektedir. Varlığımızın başlangıcı ve sonu bizim irademizle gerçekleşmiyor, irade edene tâbî olarak mümkün oluyor. Şeklimiz, cinsiyetimiz, ailemiz, doğduğumuz yer ve kültür hiçbirisi kontrolümüzde değil çünkü dayanak Rabbindir lakin Rabbin varlığının dayanağı yine Kendisidir. İşte bu bize Rabbi kendimizde olmayanlarla bilinir kılmaktadır.



Kendimde teşbihi biliş

Varlığımızdan fiiller gerçekleşerek her bir fiil bir yaratılma olduğundan Allah'ın yaratmasıyla batında olanı bilinir kılmasıdır ki her iş bir bilginin zahir oluşudur. Bizler işimizi yapabiliyoruz çünkü Allah'ta işini işlemek var olduğu için. Kendi işimizi yapışımızdan Rabbin işini işleyen oluşunu bilebiliyoruz.

Varlığımızda, hayat, ilim, irade, kudret, iştme, kelâm, görme isimleriyle zikrettiğimiz sıfatlar vardır. Bu sıfatlar ile sıfatlandığımız için varlığımız şehadet âleminde var olabiliyor. Bu sıfatlar Rabbin bizi yaratırken Kendisine ait olan sıfatlarla yaratmış olmasından dolayı vardır. Yaratan Rabdir ve yaratılan Rabde olmayana sahip olamaz. Yaratılana var olan Rabde olduğu için vardır. Bu sebeple diriliğimizden Rabbin diriliğini, bilişimizden Rabbin bilişini, irademizden Rabbin iradesini kısaca tüm sıfatlarımızdan Rabbin sıfatlarını bilebiliyoruz.

Varlığımız olan sıfatların tecelli edişte fiil olarak zahir oluşu, bu sıfatların sıfata göre vücudlanmasıyla gerçekleşir. Tüm sıfatlar vücudlanarak işlevsel olmaktadır ve el ayak, bacak, gövde, göz, kulak, dudak, beyin gibi vücudlanış, vücut bütünlüğünü meydana getirir de sıfat, vücudu beraberinde getirir. İşte bizler vücudumuzdan Rabbin vücudlanışı bilebiliyoruz.

Kendimizde olan ve olmayanlarla hem tenzihî hem de teşbihî olarak Rabbi bilirken burada devreye tevhit etmek girmektedir. Kendimizde tevhit etmek, teşbih olan kendimizden tenzih olan Rabbi biliş ve seyirdir. Buna tecelli edeni tecellisinden ayırmamak, tecelli edeni tecellisine zikir ve biliş sonucu tecelli edenle tecellisinde muhatap olmaktır çünkü tevhidî gerçeklikte tecelli, tecelli edenin kendiliğidir. Cenab-ı Allah'ın,

Ben insanın sırrıyım insan benim sırrımdır

kutsi hadisi bu gerçeğin beyanıdır. İşte insanlar kendi gerçekliğinden uzak olduğu için yaratıcı Rabbi biliyor, yaratılan kendilerini yaratanın Rab olduğunu biliyor ama Rabbi ve kendilerini ötekileştirdikleri için tevhidî ikilikle zikrediyorlardı. Bu gerçekliği yani tecelli ve tecelli edeni ayrı zikrettikleri için güzel ahlak olan tevhitte eksiklik vardı. Yaratılmayı yaratılanın kendisine mahsus müstakilliği olduğu anlayışla ele alıp kendilerine varlık anlamı yükledikleri için kendilerini ilahlaştırıyorlar Allah'ı ikilikle zikrediyorlardı. Yaratanı tenzih ederken yaşamdan, yaratılana ayrı varlık, yaratılanı ayrı varlık görüyorlardı. Teşbih ederken de yaratılanla kayıtlıyorlardı. Oysa tevhit, tecelli edeni tecellisinde kayıtlamadan tecellide tecelli edeni zikredip bilime sonucu seyirdir. Tevhit eri, tenzih ederek yani kendisini ilahlaştırmayarak Rabbe kendisinde arif olandır. Cenab-ı Resulullah efendimiz,



Nefsine arif olan ancak Rabbine arif

diyerek bu gerçeği ifade etmektedir. Kendimizi ilahlaştırmadan ama ayırmadan kendimizde Rabbe arif olarak sürdürülen yaşamın ismi, Rabbe kul olarak tevhitcesine güzel ahlak üzerine yaşamaktır. Tecellinin kendisine mahsus, tecelli edenin Kendiliği olarak şehadet âleminde mümkün varlık olarak bulunur. Müstakillik, gayrılık olarak değil tâbilik olarak vardır. Rabbin teşbihe bilinirliğe çıkışı tenzihliğini hükümsüz bırakmaz da tenzihliği de ayrılık var etmez de.

Dembir: Efendimizin hayatında Ehlibeytinin önemi nedir efendim? Eğer ehlibeytim dediği kişiler olmasaydı kendisinin ve ümmetinin hayatında neler farklı olurdu?

Özkan Günal:

Ehlibeyt, Beyt ehli olarak zikredilir ki buradaki Beyt tuğladan yapılan penceresi olan Beyt değil Cenab-ı Resulullah'ın evi olup Beytullah'tır. Ehlibeyt demek Beytullah'ın ehli, Beytullah'ın içinden olanlar demektir. O sultanlar Beytullah'ın kendisi olan Hz Muhammed efendimizin örtüsü olanlardır. Örtünün kara oluşu sırf tevhit oluşuna işaretir. Cenab-ı Resulullah efendimiz, varlığı tevhidin tecellisi olduğundan O'nun tecelligahı olan Ehlibeyti de tevhidin zahirliğidir. Tevhidî gerçeklikte Hz Muhammed efendimiz ile Ehlibeyt efendilerimiz aynı değerın kendileridirler. Hz Muhammed efendimizin nuru ile nurlanmış aynı nurun ışığıdır. Ehlibeyt, tevhidin, güzel ahlakın, Muhammedî emniğin zuhurudurlar. Beşeriyet fanidir lakin mana daimi olandır ve mananın varlık âleminde var oluşu beşeriyet ile gerçekleştiğinden, Ehlibeyt mananın beşeri elbisesidirler. Elbiseyi giyen her daim Hz Muhammed'dir. Bu hakikati Cenab-ı Resulullah efendimizin,



Ali'nin eti benim etimdir. Ali'nin canı benim canımdır. Ali'nin kanı benim kanımdır. Her kim ki Ali'yi severse, beni sever, Beni seven de Allah'ı sever. Her kim ki Ali'ye düşman olur, bana da düşman olur, Bana düşman olan da Allaha da düşman olur. Ali'nin dostluğunu kazanan benim dostluğumu, benim dostluğumu kazanan da Allah'ın dostluğunu kazanır

beyanında görmekteyiz. Kur'an'ı Kerimin Şura suresi 23 ayeti kerimesinde,

Ben peygamberliğimi tebliğime karşılık sizden, Ehlibeytimi sevmenizden başka hiçbir ücret istemiyorum

denilerek de tasdiklenmiştir. Ehlibeyti sevmek, Hz Muhammed'i sevmek olup Hz Muhammed'i sevmek Allah'ı sevmektir. Hz Muhammed'e biat Allah'a biat ve Ehlibeyt ise Hz Muhammed'in kendisi olduğu gerçeğinde Ehlibeyte biat Allah'a biattır. Cenab-ı Allah'ın,

Eğer sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım

kutsi hadisi gerçekliğinde varlık âleminin var oluşu Hz Muhammed efendimize tâbidir. Hz Muhammed efendimizin olmadığı âlemin var oluşu mümkün değildir. Nasıl ki Hz Muhammed efendimiz, ilk peygamber Hz Âdem As ile birlikte kendisine kadar gelen her peygamberde o peygamberlerin zahiri ve batınî yönüyle onlarda tecelli eden olduğu için âlem, kendisine kadar da var olduysa, kendisinin beşeriyeti âlemden yok



olunca da âlemin var olmaya devam edişi yine kendisinin tecelli edişi olan Ehlibeytiyledir. Hz Muhammed efendimizin kendi zahirliğinden önceki tecellilerine Peygamber, kendisi son peygamber olduğu için kendisinden sonraki tecellilerine Ehlibeyt denir. Ehlibeyt olmasaydı âlemden, İslam, tevhit, şehadet, iman, kulluk olmayacağı gibi âlem de olamazdı. Bizler, Ehlibeyt olmadan cehalet karanlığında zulüm içinde eski cahiliye devrini yaşıyor olurduk. İçinde Ehlibeytin olmadığı sistem cehaletin hâkim olduğu zulüm sistemidir, tevhit değildir.

Yaşamın, inancın, imanın, tevhidin içinden Ehlibeyti çıkarmak Hz Muhammed efendimizi öldürmek olup güneşi balçıkla sıvayamayacağımız için kendi gözlerimizi dağlamaktır. Hz Muhammed efendimiz, "**Ehlibeytim**" dediğinde bizler bu hitabı "**Ben**" olarak işiteceğiz ki Ehlibeytine sevgi ve zikirle birlikte yollarında yürüyüp tevhit eri olarak O'na ümmet olabilelim.

Aşk u niyazlarımla.

**İşittiğim yârin cezbesindeyim
Deli divaneyim hep demindeyim
Gülüştünden içtim aşkın meyini
Elestin Bezminde beli diyenim**

**Sedana tutuldum üryan gezerim
Her dem kulağında hep zikrindeyim
Bilmezem ben kimim aşk gezginiyim
Elestin Bezminde beli diyenim**

**Yâre helal kıldım cümle varımı
Verdim ben canımı aldım cananı
Şimdi mestaneyim kırdım aklımı
Elestin Bezminde beli diyenim**

**Yar ile bir demde gönül evinde
Cemal cemaleyiz girilen demde
İkilik kalmadı vuslat halinde
Elestin Bezminde beli diyenim**

**Zehra girdiğin yer aşkın mahremi
Layık et kendini Hak ziynetledi
Halil'in nefesi cemaldır zevki
Elestin Bezminde beli diyenim**

Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

TARİFİ MELÂMİYYE

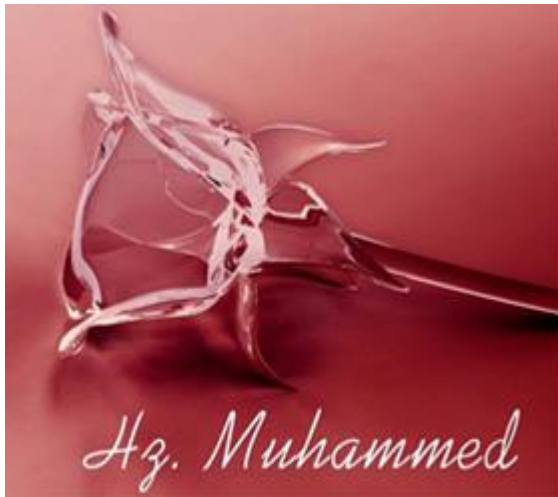
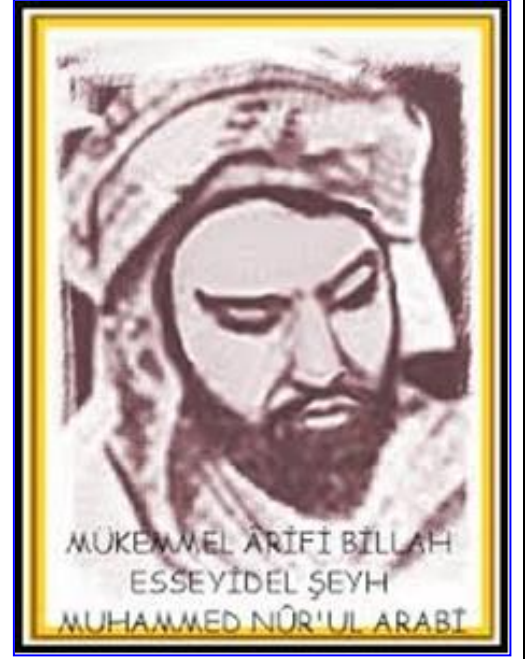
Bismillahirrahmanirrahim. Elhamdülillahillezi kale fi kitabihî Kul ca el hakku vezehekel batıl Vesselatı ala Muhammedin ellezi embetel hakkullezi lem yekûn beynehuma haile vesahbihillezi kable kabulel fakirel aile ecmain emma bade.

Malûm olsun ki; Melami denilen taife-i tevhit; hal ehli ve ilim irfan olup, Allah'ın hüviyetinde Allah'la birlikte cümle eşyayı Hakk'ın tafsilatı bilip, gizli sırların aslını bilip, istidat ve yaratılış gayesiyle kendisine ve bu âleme arif olandır. Sırlarını ancak Hak bilip, Evliya sırrınca gayri olan zanni ikiliklerini tevhit edip aynalıklarında Rablerini görürler. Kimine iki baktıklarından dolayı şirk ehli ve kimine de kendi küfürlerinden dolayı kâfir görünürler ve avamın nefsani yaşantısı ile aykırı göründüklerinden, herkesin gördükleri gibi görünürler. Melami ismi almaları; hakikat ile gölgeyi ayırmayıp, kesretin çokluğunun Hakk'ın hükmü olduğunu bilip, Hakk'ın hakikatinden var olup giyilen esma ve suretlerde kalmayıp, farksız kalıp, kendi kusurunu tamamlama ile kendi nefislerine hükmetmelerindendir.

Melamet ehli, kendilerini sırladıklarından örtülüdürler. Kur'an'ın Bakara suresi 26 ayeti üzere;

Muhakkak ki Allah bir sivrisineği, hatta onun üstünde olanı da misal vermekten çekinmez. Allah'a ulaşmayı dileyenler, onun Rablerinden bir hak olduğunu bilirler. Kâfirler ise, "Allah, bu misalle ne demek istedi?" derler. Allah onunla birçoğunu dalâlette bırakır, birçoğunu da onunla hidayete erdirir. Ve onunla fasıklardan başkasını dalâlette bırakmaz.

fetvasınca Hak'la Hak olup haklarında, kulluk makamında Hakk'ın görülmekliğine yardımcılarıdır yani Hakk'a aynadırlar denildi. Bu taife, hakikat yüzüyle görünürse, âlem onlara secde edip ilah edinirlerdi. Lâkin sırrı koruyun fehvasınca Melamiler tevhit neşesini gizlediklerinden, gayret edip avam yaşantısıyla ve varlık düzeni ile örtüp hakikatlerinin zevkini açığa çıkartmaktan kaçınırlar. Hakikat gerçekleriyle Hakk'ı bilmeden, Melamileri bilmek ve anlamak gayet güçtür. Zira Hak, tenzihat ile bilinip, Melamiler yaratılmışlıkta esma ve suretle görünürler. Taklit ehli, gerçeği bırakıp isim ve suretlerin aslını bilmeyip, türlü cefalar etseler de Fahri Âlem Sallallahu Aleyhi ve Selem bu taifedendir ve bu taifedir. Onun için çoğunlukla yaşantısı ve bildirdikleri sırlar işaret ile oldu.



Bu sebeple Melamiler nefislerine arif olduklarından, kendileri bir kimse tarafından zem edildiklerinde, hoşnut olurlar. Zira Melamiler met ve zem'i bilip; "Size isabet eden güzellikleri Rabbinizden, çirkinlikleri nefsinizden bilin" fehvasınca bulunup, noksanlığı kendilerinden bildiler. Her ne kadar aynı hakikate hakikat itibarıyla; "Kul küllü min indillahi, hepsi Hak katından" denildi ise de, zahir ile batında fark olduğundan, yaratılış ahkâmı gereği hareket ettiler. Bu hakikatlerin şahadetine varamamış, henüz nefsin anlayışında kalan ehli tarik, kendilerine bir şey ile zem olursa hoşnutsuz ve meth olursa hoşnut olurlar.

Hayır ve şerri farkıyla bulunup, methi zemmi ayrı bilip, hakikatin beyan ettiği eşyanın istidadını tanımayıp, zulüm ehli olup hakikat sırlarından cahil olduklarından, hayvanî meşrep olmuşlardır. Melamiler ise, ahkâmı şeriat üzere zuhur edip, övgü ve zemde irfaniyet ile Hakk'ın hükmünü kabul edip ehli hikmet olmuşlardır. Onun için bunların hallerine sözlerinden bir esrar açığa çıkmadı. Hayvani sıfatlarla sıfatlanmışlar ise, gayrılıkla hareket edip, belki şeri ahkâmdan bahsetsen, “cahil ve merkep huylu” fetvasınca, ya bir hocaya taklidini veya bir şîha taklidini veya bir kitaba taklidini yapıp ve bu taklitte kalırlar. Sırrı

O âlemlere rahmet,
âlemler O'na hasret...



Kur'an'ın kendisinden istediğini bilemediğinden, ikilikte kalıp, vesveseyle ömürlerinde kendilerine zulüm etmektedirler. Kendi zanları üzerine bulunan kişiler tenzih ve teşbihe kadir olabilirler mi? Meğerki Hakk'ın hidayeti müsaade edip Melamilerin sülûkû sohbetleri ile ihtida olunalar yani kendi anlayışlarını terk edip hakikat irfaniyetine ereler. Melamiler ise; “Küllü şey'in yerciü ilâ aslihi. Herşey aslına dönecek” fehvasınca din ve irfanını hakikatten alıp, cümle mülkte cemal seyrinde cümleye imam olup, erenler meclisinde ahirde bulunan kendi imamına imam olup, böyle sıfatı garip ile sıfatlanan erlerdir.

Gelelim kayıtsızlık, kayıtların kalkması meselesine. Azizim Kalallahu ve kale Resulullah; buyururlar. Ne zaman Hak Teâlâ Hazretleri sırf zat halinde, cümle sıfat ve nispetten ve kayıt ve kuyuttan meth ve zemden, ilim ve cehilden, âdem ve vücuttan birleşme ve ayrılmadan, küfür ve imandan tevhid ve ikilikten la ve illadan münezze olup, kendine ulaşmış olan erler nerede kaldı? “Kulcael Hakku vezehekel batıla. De ki: “Hak geldi, bâtil yok oldu” fehvasınca bir misal. Anka ismi var cismi yoktur. Bu sebeple “Men reani fakat real Hakk. Beni gören Hakk'ı görür” fehvasınca asillerinin vasfı ile kendilerine kayıtsız demek doğru olur. İsim var cisim yok demekten murad; isim kendilerinde birinci asıl kayıttır. Ve isimdir. Ve sıfat demek değildir. Zahir batın bir fetvasınca mevsuf neredeki sıfat ve isim olsun. Bu tahkikten Allah'ın haliyle hâllenmek sırrı anlaşılır olundu.

Makamı ahadiyetle ki makamı ev ednadır. Zevk olunmazsa anlaşılmaz. Kayıtsız demenin manası budur. Yoksa kayıtların kalkması Hakk Teâlâ hazretlerinin tekliğinin tecellisinde, yaratılmışlık fiil ile varlık âlemine çıkmamış, kayıtsız ve sıfatsız tecelli etmekte demek değildir. Malum olsun ki, sunulan ilahi sırrın kudretindendir ki, zatı ilminde bulunan bilinmeklik tecellisi ebedül ebed yok olmaz. Ve bir anda iki tecelli olmaz ve iki anda bir tecelli olmaz. Bu sır geniştir.

Velhamdülillahirrabibilalemin, bi avnillahil melikül azizül vehhab.

Cenabı Allah, Hakikat sırlarını İlâhi Aşkıyla gönlünden damıtıp bizlere sunan Yüce Sultan, Gönül ehli,



Allah Velisi Pirimiz Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretlerinin göstermiş olduğu yolda yürüme gayretimizi daim eylesin. Bizleri şefaatinde ayırmasın, yolumuza tuttuğu Hakikat nurunu daim kılsın. Hak ile Hakk'a yaptığımız hizmetleri kabul eylesin. O sultan ki, Kendisinin Hoşgörüsüne sığınarak ismini zikrediyoruz, hata kusurlarımızı affetsin.

“Allahümme salli âlâ seyyidina Muhammedin ve âlâ âli seyyidina Muhammed.”

Hu...

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Sekizinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Şimdi bahardır. Ticaretinde kazançlı olan kimse, sevgilinin, kendisini dost olarak yanına aldığı kimsedir. Sevgili ağzında şarap varken birini yanına alsa, o kimse sırrına vakıf olur diye üzüntü içinde kalır. Onun için sevgilinin akli kendisini ayıplayarak der ki *“Her koğuculuk yapan alçaktır”* Yani sevgili kendi kendine der ki *“Eğer sen bu sırrı ifşa edersen alçaksın. Kimseye açma, yoksa kederin artar, ifşa ettikten sonra pişman olsan da artık fayda vermez.”* Bu mahzur ile beraber o sevgili birini o halinde kendine nedim alırsa, o sırrın nedimi olan mürid, kazançlıdır. Bunun izahı, Kasip (kazançlı) den maksat, âşık olan mürittir. Bahardan maksat, gençlik günleridir. Sevgili, mürşittir. Burada sevgili, halk arasında dürüstlüğü, iyi hali, temiz huyıyla, ırz ve namusunu korumakla tanınmıştır. Ama aslında kendisi halktan gizli gizli şarap içmekte fakat onun bu halini hiç kimse bilmemektedir. Birisi haline muttali olunca üzülür. Sevgilinin akli, şarap içmeyi kim olursa olsun insanlardan herhangi birini kendine özel dost seçer, akli ve üzüntüyü, mahcubiyeti düşünmezse işte dünyada kazançlı olan, sevgilinin sırrına nedim olan o âşık mürittir.



Şimdi bil ki, meşayih, o mahbuptan daha azizdir. Meşayihin sırrı, o mahbubun sırrından daha mahremdir. Şeyh, kabiliyetli müritlerinden birini hakikat ve Rububiyet sırrını kendisine açmaya ehil görürse o mürid, kasib'tir; başkaları değil. O halde o mürid, şeyhin kıymetini bilmelidir ki kendisi de onun gibi aziz olsun. Fakat şeyhin kendisine açtığı İlahi sırrı ifşa ederse talii ters döner ve İblis gibi merdud olur. Hâsılı salık, teslimiyyetinde ve istidadında öyle olmalıdır ki mürşidi onu kendi sırlarına mahrem kılabilsin. Mürşit de öyle olgun olmalıdır ki irfanının ve esrarının şarabı, saliki sarhoş edebilsin. Sonra salık, sırrı saklamalı, onu ruhunun sandığına koymalı, lisanını tutmalı o hususta ölü gibi olmalıdır. Ahmed, Buhari, Müslim ve Tirmizi Ebu Hüreyre (R.A.) den Peygamber (S.A.V.) Efendimiz'in şöyle dediğini rivayet etmişlerdir, **“Salih kullarıma, yani Hakk'ın ve halkın kendi üzerlerinde bulunan ödevlerini yerine getiren kimselere, gözlerin görmediği, kulakların duymadığı ve hiçbir beşerin hatırına gelmeyen nimetler hazırladım.”** Yani O, kullarına Cennete hiç kimsenin görmediği nimetler, hayırlar ve lezzetler saklamıştır. Ariflerden biri şöyle demiş, *“Buradaki nimetlerden maksat, Allah'ın, ahirette seçkin kullarına lütfettiği ilahi tecellilerdir. Çünkü bunlar yaratıcılık nimetleridir. Yaratılmışlara mahsus nimetleri Peygamber Aleyhisselatu Vesselam Efendimiz haber vermiştir. Kur'an'ın haber verdiği üzere gözler onu görmüş, kulaklar işitmiştir. Bunu Kur'an tasrih etmiştir. Daha sonra Peygamber Efendimiz şöyle demiştir, “İsterseniz (Hiçbir nefis, kendileri için ne göz sevindirici nimetler hazırlanmış olduğunu bilemez) ayetini okuyunuz.” Bu nimetlerle gözlerin içi güler, ruhlar huzur bulur.*

Mana şöyledir.

Hiç bir nefis, ne seçkin bir melek, ne de mürsel bir peygamber, kim olursa olsun hiç kimse onların yaptıklarına karşılık kendilerine hazırlanmış sevabı bilemez. Ameller içinde de öyle bir amel vardır ki ona da kimse vakıf olamaz. Yalnız Allah bilir ve buna uygun olarak sahibini mükâfatlandırır. Hz. Peygamber Aleyhisselatu Vesselam Efendimiz buyurmuştur,

Benim Allah ile öyle bir vaktim vardır ki onda bana ne bir seçkin melek, ne de mürsel bir peygamber yetişemez.

Aşk u niyazlarımla.

**Sevdim seni hep varım yağmadır alan alsın
Gördüm seni efkârım yapmadır alan alsın**

**Aldın çün beni benden geçdim bu can u tenden
Aklım dahi her varım yağmadır alan alsın**

**Ben varlığımı atdım dost varlığına yetdim
Her assılı bazarım yağmadır alan alsın**

**Geçdim ben ad u sandan çıkdım ben o dükkândan
Hep ırz ile vakarım yağmadır alan alsın**

**Geldi dile dildarım buldum gül-i gülzarım
Şimdengerü hep varım yağmadır alan alsın**

**Sen gaib ü hazırsın her halime nazırsın
Ahval ile etvarım yağmadır alan alsın**

**Çün buldu gönül yârim terk eyledim ağyarım
İman ile zünnarım yağmadır alan alsın**

**Mısri'ye vücut imkân bir oldu kamu ayan
Taata ile ezkarım yağmadır alan alsın**



*Yusuf Yörüger 5,5
yaşında*

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, Hz. Muhammed kimdir?

Yusuf: Bizi yaşatan birisidir. Çok önceden yaşayıp düşmanlarla savaşmıştır.

Dembir: Hangi düşmanlarla?

Yusuf: Eskiden hiç kimse yoktu. Hz. Hüseyin vardı. Onların ikisi de kötülerle savaştı. İyiler ve kötüler öldü ve biz yaşamaya devam ediyoruz.

Dembir: Allah Hz. Muhammed'i neden peygamber olarak görevlendirmiştir?

Yusuf: Çünkü O iyi.

Dembir: Hz. Muhammed ilk mi son peygamber mi sence?

Yusuf: Son peygamber çünkü o hiç ölmedi. Yani Allah O'nu yaşıyor. Yani kalbimizde yaşıyor.

Dembir: O'nun yaşamında neler yoktu sence?

Yusuf: Evler, çatılar, perdeler yoktu (!) Hiçbir şey yoktu, sadece kuş tüyü, taş ve çimen vardı. Kuş tüyünden kalem, taşlardan kutu vardı yazı yazması için.

Dembir: Peki, O'nun yaşamında hangi davranışları göremeyiz?

Yusuf: Kötü davranışları. Mesela vurmak, sert davranmak gibi. Birbirlerine vurmuyorlardı.

Dembir: Hz. Muhammed bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

Yusuf: İyi, düzgün davranmamızı. Arkadaşlarımıza, anne ve babalarımıza zarar vermememizi, kardeşlerimize saygılı davranmamızı, küçüklerin de abi ve ablalarına saygılı davranmalarını istemiştir.

Dembir: Asya, Hz. Muhammed kimdir?

Asya: ... İyi biridir. İnsanlara yardım eden biri. Fakir ve zengin insanlara eşitlik yapıyor. Allah'a inanıyor.

Dembir: Allah O'nu neden peygamber olarak görevlendirmiştir?

Asya: Çünkü çok çok çok iyi bir insandır.

Dembir: Hz. Muhammed ilk peygamber mi son peygamber mi sence?

Asya: İlk peygamber çünkü Muhammed, en önce olan peygamber demek.

Dembir: Hz. Muhammed bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

Asya: Çok iyi davranmamızı, insanlara kötü kelimeler söylemememizi ve iyilik yapmamızı istemiştir.

Dembir: O'nun yaşamında neler yoktu sence?

Asya: Telefon, tablet, bilgisayar yoktu. Elektrikle ya da pille çalışan hiçbir şey yoktu (!)

Dembir: Hangi davranışları göremeyiz onun yaşantısında?

Asya: Birisine kötü bir şey söylediğini ve yalan söylediğini göremeyiz.



*Asya Yörüger 7
yaşında*

Dembir: Özlem, Hz. Muhammed kimdir?

Özlem: Çok iyi bir insandır.

Dembir: Allah Hz. Muhammed'i neden peygamber olarak görevlendirmiştir?

Özlem: O'nu iyi bulmuştur. Peygamberlik yapabileceğini düşünmüştür. Onda sevgi, nezaket, hoşgörü görmüştür... Onu cesur, istekli, güler yüzlü görmüştür.

Dembir: Hz. Muhammed, ilk peygamber mi son peygamber mi sence?

Özlem: İlk de olabilir, son da olabilir.

Dembir: Bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

Özlem: Paylaşımçı olmamızı, insanlara nezaket göstermemizi, hoşgörülü ve mutlu olmamızı istemiştir.

Dembir: O'nun yaşamında neler yoktu sence?

Özlem: Kötülük, hırsızlık, bağırma, kızmak, kötü söz söylemek, israf etmek.



*Özlem Tekşen 9
yaşında*

Dembir: İlknur, Hz. Muhammed kimdir?

İlknur: Bir insandır, peygamberdir.

Dembir: Kime peygamber denir, peygamber ne yapar?

İlknur: Allah tarafından seçilmiş kişidir.

Dembir: Allah Hz. Muhammed'i neden peygamberi olarak seçmiştir?

İlknur: İyi biri olduğu için, 40 yaşına kadar hiç yalan söylemediği için. İnsanlar kötü şeyler yapmaya başlayınca Allah peygamber gönderir. Hz. Muhammed de son peygamberdir.

Dembir: Neden son peygamber sence?

İlknur: Allah hiç yalan söylemeyen başka birini bulamamış olabilir. Aslında Allah istese herkes iyi olabilir ama herkes iyi olsa yanlışlığı doğruyu nasıl ayırt edeceğiz!

Dembir: O'nun hayatında neler yoktu sence?

İlknur: Bence her şey vardı. Yalan söylemek, kötü söz, kavga yoktu.

Dembir: Bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

İlknur: Allah'ın istediği gibi davranmamızı istemiştir. İyi, düzgün, saygılı olmamızı, güzel konuşmamızı ve bunun gibi birçok şey.



İlknur Mazak 9 yaşında

Dembir: Melisa, Hz. Muhammed kimdir?

Melisa: Çok iyi birisidir çünkü Allah mutlaka yarattığı kişiler için en iyisini ister.

Dembir: Allah Hz. Muhammed'i neden peygamber olarak görevlendirmiştir?

Melisa: Çok küçükken peygamber yapamaz. Küçüklüğünden beri iyi davranışlarda bulunduğu için O'nu çok sevmiştir ve peygamber yapmıştır.

Dembir: Hz. Muhammed ilk peygamber mi son peygamber mi sence?

Melisa: İlk peygamber çünkü son olsaydı eğer diğer kişilerin akrabası olurdu. Ama diğer peygamberler O'nun akrabasıdır.

Dembir: Hz. Muhammed bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

Melisa: Herkese karşı çok iyi davranmamızı, hep sevap işlememizi, hiç yalan söylemememizi istemiştir.

Dembir: O'nun yaşamında neler yoktu sence?

Melisa: Kötü şeyler. Mesela yalan söylememiştir, cinayet işlememiştir, hırsızlık yapmamıştır, iftira atmamıştır, laf taşımamıştır yani herhangi kötü bir şey yapmamıştır.



Melisa Türksün 9,5
yaşında

Dembir: Ercan, Hz. Muhammed kimdir?

Ercan: Peygamberdir, insandır. Allah tarafından vahiy indirilen Müslümandır.

Dembir: Allah neden Hz. Muhammed'i peygamber olarak görevlendirmiştir?

Ercan: Davranışları iyi olduğu, Müslüman olduğu ve Allah'a inandığı için. 40 yaşına kadar kötü söz söylememiş.

Dembir: Hz. Muhammed ilk peygamber mi son peygamber mi?

Ercan: Son peygamber.

Dembir: Neden sence?

Ercan: Bilemem. Allah O'nu uygun görmüştür.

Dembir: O'nun yaşamında neleri göremeyiz?

Ercan: Kötülük, kavga, kin, nefret, İslam'ı sevmeme, köle satma, kızları öldürme, zayıfları ezme.

Dembir: Bizden nasıl davranmamızı istemiştir?

Ercan: İyi kalpli, Kur'an'da yazan davranışlara sahip, kötülükten kaçınan, köle satıp almayan, zayıfları ezmeyen, övünmeyen, kötü alışkanlıkları olmayan, öldürmeyen biri olmamızı istemiştir.



Ercan Günal 10,5
yaşında

**Hamdülillah ilmile irfana erdim ben bugün
Açılıp kalb-i basiret cana erdim ben bugün**

**Nokta-yı vahdette mahvedip vücudu şöyle kim
Zerreydim gün katreydim ummana erdim ben bugün**

**Hep görünen nokta-yı vahdette zatın gölgesi
Yeknazarla cümleden Rahman'a erdim ben bugün**

**Ne acceptir zevk ile bana içimden söylenir
Ruh-i Akdesle nüzul ilhama erdim ben bugün**

**Bunda gelmekten mukaddem Talibi didar idim
Vallahu hayran iken sen şaha erdim ben bugün**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Uyarıcı ve Davet Edici

Euzübillahimineşşeytanirracim
Bismillahirrahmanirrahim

Şüphe yok ki, Biz seni hak ile rahmetimizin müjdecisi ve azabımızın habercisi olarak gönderdik. Sen, o cehennemliklerden sorumlu değilsin. 2-119



Peygamberleri müjdeciler ve azap habercileri olarak gönderdik ki, peygamberlerden sonra insanların Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın. Allah mutlak üstündür, yegâne hikmet sahibidir. 4-165 De ki, ben kendi kendime Allah'ın dilediğinden başka ne bir menfaat elde etmeye, ne de bir zararı önlemeye malik değilim. Ben eğer gaybı bilseydim daha çok hayır yapardım ve kötülük denilen şey yanıma uğramazdı. Ben iman edecek bir kavme müjde veren ve uyarıcı bir peygamberden başka biri değilim. 7-188 Ey kitap ehli! Peygamberlerin arasının kesildiği bir sırada size Resulümüz geldi, gerçekleri açıklıyor ki, "Bize bir müjdeleyici ve uyarıcı gelmedi" demeyiniz. İşte müjdeleyici ve uyarıcı geldi. Allah, her şeye kadirdir. 5-19

Ey Resulüm! Şimdi belki sen, "Ona bir hazine indirilse, ya da beraberinde bir melek gezip dolaşsa ya!" diyorlar diye sana vahyolunan vahyin bir kısmını terk edecek olursan ve bundan dolayı da göğsün daralır. Sen yalnızca bir uyarıcısın. Allah ise her şeye vekildir. 11-12 O kâfirler, "Rabbinden ona bir mucize indirilmeli değil miydi?" derler. Sen bir uyarıcıdan başka bir şey değilsin ve her kavim için bir hidayetçi vardır. 13-7 De ki, "Şüphesiz ben apaçık bir uyarıcıyım." 15-89 De ki, "Ey insanlar! Ben size ancak apaçık anlatan bir uyarıcıyım." 22-49 "Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım." 26-115 "Ve Kur'an'ı okumam emredildi." Artık kim doğru yola gelirse, yalnız kendisi için gelmiş olur; kim de saparsa ona de ki, "Ben sadece uyarıcılardanım." 27-92 "Ona Rabbinden mucize indirilmeli değil miydi?" derler. Cevaben de ki, "Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise sadece apaçık bir uyarıcıyım." 29-50 Sen sadece bir uyarıcısın. 35-23

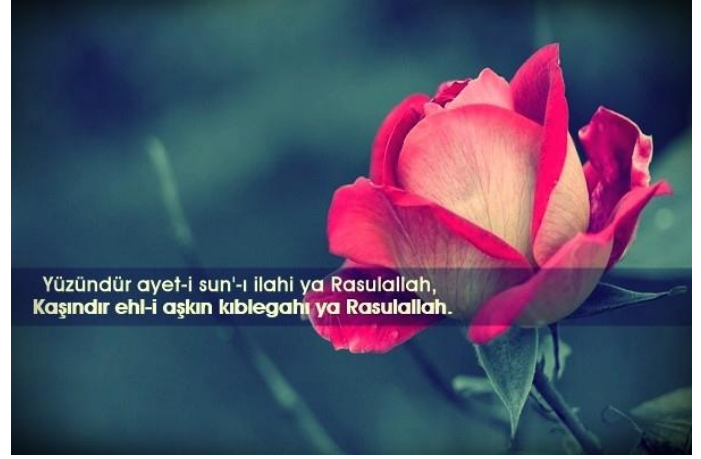
İnsanlar tek bir ümmetti. Ayrılmaları üzerine Allah, rahmetinin müjdecileri ve azabının habercileri olmak üzere peygamberler gönderdi ve beraberlerinde hak ile ilgili kitap indirdi ki, insanların, aralarında ihtilaf ettikleri şeyler hakkında hakem olsun. Bunda da sırf o kitap verilenler, kendilerine bunca deliller geldikten sonra tuttular, aralarındaki hırs ve kıskançlık yüzünden anlaşmazlığa düştüler. Bunun üzerine Allah kendi izniyle, iman edenleri, onların hakkında anlaşmazlığa düştükleri hakka, ulaştırdı. Allah, dilediğini doğru yola iletir. 2-213

Hâlbuki biz peygamberleri ancak müjdeciler ve uyarıcılar olarak göndeririz. Kâfir olanlar ise hakkı, batılla ortadan kaldırmak için mücadele ediyorlar. Onlar, ayetlerimizi ve korkutuldukları azabı da alaya almışlardır. 18-56 Şöyle dediler, "Bu ne biçim peygamber ki, yemek yer, sokaklarda gezer? Ona, beraberinde bulunup uyarıcı bir melek indirilseydi ya!" 25-7 Bununla birlikte, biz hangi memleketi helak ettikse muhakkak onu uyarıcı olmuştur. 26-208 Ey peygamber! Biz seni hem bir şahit, hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik. 33-45 Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler. 34-28



Muhakkak ki biz seni hak ile hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik. Hiçbir ümmet de yoktur ki, içlerinde bir uyarıcı gelmiş olmasın. 35-24 Gerçekten biz onlara içlerinden uyarıcı peygamberler de gönderdik. 37-72 O, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilmiştir. Fakat insanların çoğu yüz çevirmişlerdir. Artık onlar gerçeği işitmezler. 41-4

Olanca güçleriyle Allah'a yemin etmişlerdi ki, kendilerine uyarıcı bir peygamber gelirse, mutlaka ilerideki ümmetlerin herhangi birinden daha doğru yolda olacaklardı. Fakat kendilerine uyarıcı bir peygamber geldiği zaman bu, onların sırf ürküntülerini artırdı. 35-42 İçlerinden kendilerine uyarıcı bir peygamber geldiğine şaşılar da kâfirler, “Bu bir sihirbazdır, yalancıdır” dediler. 38-4



Doğrusu kâfirler kendi içlerinden uyarıcı bir peygamber geldiğine şaşırdılar da dediler ki, “Bu şaşılacak bir şeydir!” 50-2 De ki, “Ben ancak korkuyu haber veren bir peygamberim. O tek ve kahredici olan Allah'tan başka tanrı da yoktur.” 38-65 “Ancak ben açıktan açığa korkutmakla görevli olduğum için o bilgi bana vahyediliyor.” 38-70

Ey Muhammed! De ki, “Ben Peygamberlerin ilki değilim. Bana ve size ne yapılacağını da bilmem. Ben ancak bana vahyedilene tabi oluyorum. Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım.” 46-9 Şüphesiz biz seni, şâhit, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. 48-8 Bu da ilk uyarıcılardan bir uyarıcıdır. 53-56 De ki, “Bilgi, Allah'ın yanındadır. Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım.” 67-26 Dedi ki, “Ey kavmim! Gerçekten ben size açık bir uyarıcıyım.” 71-2 Sen ancak ondan korkacak olanları uyarıcısın. 79-45

De ki, “İşte benim yolum budur; basiret üzere Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana uyanlar işte böyleyiz. Ben Allah'ı tesbih ederim ve ben müşriklerden değilim.” 12-108 Bir de kendilerine kitap verdiklerimiz, sana indirilenle sevinç duyuyorlar. Bununla beraber hizipleşenlerden, ayetlerin bir kısmını inkâr edenler de vardır. De ki, “Ben ancak Allah'a kulluk etmekle ve O'na şirk koşmamakla emrolundum. Ben O'na davet ediyorum, dönüşüm de O'nadır.” 13-36 Ey Muhammed! İşte bunun için insanları tevhide davet et ve sana emredildiği gibi dosdoğru ol. Onların keyiflerine uyma ve de ki, “Ben Allah'ın kitaptan indirdiğine inandım ve bana aranızda adaleti gerçekleştirmem emredildi. Allah bizim de rabbimiz sizin de rabbinizdir. Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız da size aittir. Sizinle bizim aramızda hiçbir tartışmaya yer yoktur. Allah hepimizi bir araya toplayacaktır. Dönüş yalnız O'nadır.” 42-15 Ey kavmimiz! Allah'ın davetçisine uyun ve O'na iman edin ki, Allah da sizin günahlarınızı bağışlasın ve sizi acı bir azabdan korusun.” 46-31

Her kim Allah'ın davetçisine uymazsa bilsin ki, yeryüzünde Allah'ı aciz bırakacak değildir. Onun Allah'tan başka dostları da yoktur. İşte onlar apaçık bir sapıklık içerisindedirler. 46-32



Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bâkî Hz

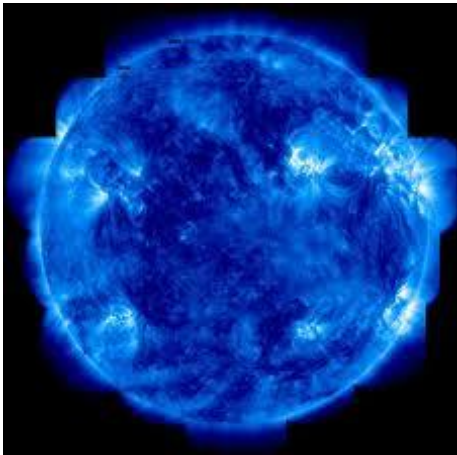
Siccin ve Arş-ı Ala

Tarih, tarihte yaşananlardan ibret almayanlar için tekrerrür eder. Ama o tarihten bir ibret aldıysan ve yaşamını yeniden ona göre tanzim ettiysen sana tarih tekrerrür etmez. Beşeriyetteki Muhammed'in zuhuru bakıyoruz. Varlığı tanzim ve terkip eden, varlığı planlayan ilahi kudret onu Arabistan yarım adasında zuhur ettiriyor. Peygamberler, resuller imanı tebliğe ve beşeriyeti tanzime memur kılındı. Komşu ilişkilerinden ticari ilişkilere kadar! Çünkü insanlık öz değerlerinden zamanla ister istemez uzaklaşmaya başladı. Evet, Allah *"Ben insanı en güzel surette yarattım"* diyor ama *"Sonra onu aşağıların aşağısına reddettim"* diyor. İnsan en güzel sıfatta yaratılmış olmasına rağmen düştüğü bulunduğu yer o güzelliği yansıtacak bir yer değil.



Mesela su, çok elzem çok lüzumlu yaşamın olmazsa olmaz bir parçası. Gökten saf su olarak iner sonra madenlere karışır, karıştığı madenler ona bulaşır ve artık o saf su olarak çıkmaz yeryüzüne. Gökten yeryüzüne indiği an hemen ona bir şeyler karışır. İşte insan da bunun gibidir. En güzel sıfatta yaratılmıştır ama esfele düşmüştür. O esfelden kendisine bir sürü yabancı maddeler karıştı. Gezdiği dolaştığı yerlerin kokusu sindi üstüne, tanıştığı kişilerden ahlak ve tabiat aldı. Arkadaşlarından küfür öğrendi, hırsızla dolaştı çalmayı öğrendi. Bunlar yaşamın gerçekleri. İnsanın özünde bunlar yok. Özü pak tertemiz... İnsanı çirkin gösteren bu ahlak ve tabiatlardır. Afaktan topladığı bu ahlaklar kişinin kimliği haline dönüştü. Öfke, kin, kibir, inat, tamah... İşte o özden sapmalar, uzaklaşmalar, kopmalar baş gösterince özündeki sırrı, gerçeği, güzelliği meydana çıkartması gereken insan o güzelliği aşikâr edemedi. Çöplükten topladıklarını benimsedi ve onları kendisine kimlik yaptı. İnsan bu cevher ve potansiyelle en güzel sıfatta halk olundu ama o güzellik korunursa, muhafaza edilirse aşikâr olur.

Bin beş yüz sene evvele gidersek insanlığın olduğu yeri ortaya koymak için sadece şu örnek bile yeterli olur. Adetler, töreler, gelenekler insanlara kız çocuklarını çöle gömmelerini emrediyordu. Yapamayan toplumdan aforoz ediliyordu. Bir baba nasıl olurda evladını kız olduğu için götürüp çöle gömebilir. Bir hayvan bile bunu yapamaz. Yavrularının üzerine titrer. İnsanlık iflas etmiş o dönemde. İşte Kur'an bu yeri şöyle zikrediyor *"Onlar dört bacaklı sürüler gibi hatta daha da aşağıdırlar"* Hayvandan da aşağı diyor. İnsanda iki uç da mevcuttur; hayvandan da aşağı düşebilme, melekût âleminin de üstüne çıkabilme. İki uç; siccin ve arşı ala. İnsanda her iki zıt da çalışmakta! O nedenle evliyalık kolay değildir. İnsanlar pazarlarda satılıyor o dönem. Nüfusu, arkası kuvvetli olan kesim kanun yapıyor. Aşiretçilik var. Ne bütün insanları adaletle temsil edebilecek bir kanun mekanizması var ne polis, ne jandarma, ne savcı, ne hâkim var. İnsanlık iflas etmiş. İnsanlık diye bir şey kalmamış. Tam karanlık. "Siccin" diyor Kur'an ona. En ufak bir aydınlık yok. Ebu Süfyan, Ebu Lehep, Ebu Cehil Mekke'nin hâkimleri. Para onda, güç onda dolayısıyla söz hakkı onda... Bilaller, Zeyitler köle olarak satılıyor pazarlarda. Manzara bu... Yalnız Arap yarımadasında değil durum genel olarak böyle. Böyle insanların insanlıklarını yitirdikleri bir çağda Resulullah'ın dünyaya teşrifi, Allah'ın yine insanlığa merhamet elini uzatmasıdır.



Allah daha evvelki kavimleri inançsızlıklarından, imansızlıklarından ve adaletsizliklerinden mütevellit helak etti. Nuh kavmini, Ud kavmini helak etti, tarihte dolu bunlar. O dileseydi yine helak ederdi ama habibinin en çok sevdiğinin hizmet etmesini, el koymasını istedi. Neden en çok sevdiğinin hizmet etmesini istiyor? Başkası taşıyamaz da onun için. Çünkü o çağda, öyle bir ortamda hizmet alacak olan babayiğitte mangal gibi yürek ister. Yoksa taşıyamaz. Ancak sevgililer sevgililerinden aldıkları görevi taşıyabilirler. Halkın bütün zulmüne rağmen sevgili uğruna o hizmet taşınır. Sevgilinden bir hizmet alırsan ne kadar güç olursa olsun, ne kadar zor şartlar beklerse beklesin seni, canını ortaya koyar o hizmeti yapmaya gayret edersin.

Neden? Çünkü sevdiğinden aldın o hizmeti. Allah boşuna ona “*Sen benim Habibimsin*” demedi O da ona “*Sen de benim mahbubumsun*” dedi. Ona beşeri hayatı da tanıttı. Ona açlığı, yoksulluğu, yetimliği, öksüzlüğü hepsini beşeri hayatın bu yönlerini de gösterdi. Kırk yaşına kadar saraylarda büyümedi. Çünkü ona öyle bir görev yükleyecek ki o görevi taşımak, icra etmek, o hizmette bulunabilmek için insanüstü bir gayret lazım. Kız çocuğunu kuma gömen bu anlayışa yeni bir çığır açtıracak. Biz bugün uzay çağında doğruyu, hakikati zor anlatıyoruz. Kıyamet kopuyor. Bu nedenle o muazzez insan, o mukaddes insan, o Allah’ın habibim dediği insan kendisine Cebeli Nur da hizmet verildiği zaman “*Kemiklerimin çatırdadığını hissettim*” diyor. Neden? Çünkü yükleneceği görevin ağırlığını, kendisini nasıl bir zorluğun beklediğini biliyor. Kırk yaşına kadar o halkın içinde yaşadı, görüyor neredeler ne yapıyorlar. Göğüs kafesimin çatırdadığını hissettim diyor. Böyle bir görevi Allah en çok sevdiğine yükledi.



“*Sen olmasaydın, sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım*” O halde âlemler Muhammedi aşktan, Muhammed’e olan sevgiden, Muhammedine olan muhabbetten zuhura geldi. Bunları ben senin için yarattım o halde bunlara sen öğretmen de olacaksın. Senin için yaratılmış olanları sen ikaz edeceksin. Hadi bakalım şimdi beşeriyete nüzul et bu görevi yüklen. Bu insanlığın sana ihtiyacı var. Çünkü bu insanlık senin için var oldu. Bir anlamda bu çıkıyor karşımıza. Ama o insanlık Habibullah için Muhammed Resulullah için halk olduğunu bilmiyor ki. Onu bilecek olgunlukta olsa zaten zifiri karanlıkta dolaşmaz. Kâinat Muhammedin ümmetidir. Mademki onun için yaratıldı âlemi cihan, her zerre onun ümmeti oldu. Bilsin bilmesin, kabul etsin etmesin her zerre onun ümmetidir. İşte ilahi bir nurun, bir meşalenin yanışı gibi insanlığa beşeriyette bir aydınlık... Beşeriyetteki Muhammedin aldığı bu görev, insanlığı düşmüş olduğu o en alt boyuttan beşeri anlamda olgunlaştırıp ona bir yön tayin etmek, o beşeri münasebetleri düzenlemek için bir ışık. Din adı verilen yeni bir ilahi kanun ve sistem, yani şeraiti getirdi.

“*Hayır, kız çocukları ne günah işledi?*” dedi. Köleliğe el attı. Zahirde hep tek başına! Muhammed-ül Emin lakabını takan Mekkeliler “*Ben Allah’ın Resulüyüm bana iman edin*” deyince kabullenemediler. O kendisini nelerin beklediğini bildiği için görevi alınca göğüs kafesim çatırdadı dedi. Yılmadan usanmadan “*Ben seni âlemlere rahmet peygamberi olarak gönderdim*” hitabına layık olmaya çalıştı. O kendisini değil Allah’ı temsilen bulundu. Peygamber halife demektir halife de kendi namına bulunmayandır. İşte beşeriyette o kandili yaktı ve aydınlattı. Ne ile aydınlattı? Mecazi bir ışıkla mı? Hayır. Meşale olan o muhabbettullahla aydınlattı. Zahir kandillerde minarelerde yanan ışık aydınlanmaya işarettir. İnsanın karanlıklardan, zulmetten nura doğru aydınlanmasının alametidir. İnsanlık da Resulü Ekrem’in beşeriyetteki tenezzülüyle karanlıklardan nura doğru aydınlanmaya başladı. İnsana layık olan sistemi yani insan hakları beyannamesini getirdi. Zulmü ve adaletsizliği kaldırırsan yerine merhameti ve adaleti koyarsın insana yakışanda budur. İşte beşeriyetteki Muhammed’in doğumu... Onun yapmış olduğu mesainin insanlığı nura doğru götürüşünün bir kesiti.



Beşeriyetteki Muhammedin getirdiği bu şeriat seni düşüğün siccinden alır insan olma boyutuna getirir. Şimdi bu insanın hakikati görme vakti geldi demektir. Ama bu sistemin içerisinde yoğrulmadan kumarhaneden birisini alır hakikati bildirirsen, o hakikati alır kumarhanede kullanmaya başlar. Esrar içene hakikati bildirirsen alır orada kullanır. İşte bu nedenle şeriat çok lazımdır. O düşüğümüz hayvaniyet boyutundan bizi temizleyip paklayacak şey şeraittir.

Kişinin hakikati tahsil zamanı gelmiştir. Sen benim şeraitimle amel ettin hakikati hak ettin diyen Muhammed’tir. Şeriatı Muhammediye’yi bildiren şimdi hakikati Muhammediye’yi bildirmek için davet ediyor. Sahip çıkan yine kendisi başkası değil.

Namı Damperli, Halil İbrahim baki Hz

BİTİM

Değerli okuyucu,

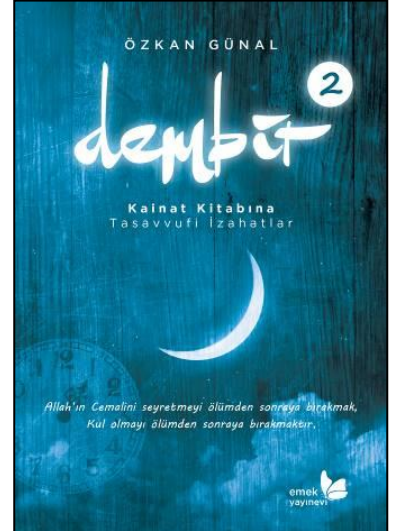
Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı on ikinci, toplam otuz altıncı sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Hız Muhammed**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Hız Muhammed, bir yönüyle bizim gibi beşeri birisi olsa da O, varlığın var oluş gayesidir. O, ilk yaratılan Muhammedî nurun zahirliğidir. Bizler, Allah'ın insan, kulum, Habibim diye zikrettiğinin ne olduğunu O'nda görmekteyiz. O, insanın yaratılış gayesinin kemâle ermiş halidir. O, yaratılmışlıktan yaratanın tecelli edişinin ispatıdır. O, Allah'a ait değerlerin zuhurudur. Bu sebeple, Hız Muhammed demek, Allah, iman, insan, kul, Halil, Habip, Ehlibeyt, Kur'an, İslam, Tevhit demektir. Hız Muhammedi görmek, O'na ait tüm değerleri görmek olurken O'na iman Allah'a iman demektir. Hu...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktalyoruz.

*

İnsanı, Rabbin değerleriyle okuyarak, yaratılış gereğimiz üzerine olup, Rabbin insan dediği kullardan olmak için okunması gereken yer, insanın zahirliğidir. Okunacak olan nerede ise orada okumak. Bizler bu âleme, Rabbin kendisini bilecek, sevecek, zikredecek, muhabbet edecek olma özelliğiyle tecelli ediyorduk ki yaratılış sebebimiz tam da budur yani insan kitabında Rabbi okumak. İnsan yaratılmazdan evvel Rabbin zatında bilgi düzeyinde aynen mevcut durumuydu batındaydı. Rabbin kendiliği olarak, yalnız kendisiyle yani yaratılmanın henüz gerçekleşmediği yani yaratılmışlığa çıkmadığı haliyle bulunurken, insan denilen Rabbin kendisini okuduğu ve okunduğu zahirliği yok iken ne okuyacak bir biz ne de okunacak bir insan vardı bize göre. Bizler, Rab bilinmeyi, okunmayı istedi de bu istek beraberinde okunacak ve okuyacak zahirliğini getirdiği için bugün mevcut durumdayız. Bu istek Rab ile tevhit edildiğinde mecburiyet değil, Rabbin keyfiyetidir, Rabbin kendisini sevmesidir. Rabbin kendisini, görmeyi, işitmeyi, zikretmeyi, okumayı istemesidir. Bu sebeple nerede okunacak sorusunun cevabı, burada, bulunduğumuz demde, bulunduğumuz yerde, insanın olduğu yerde olmaktadır. Okumak istediğimiz kitabı okumak için o kitabın haricinde başka bir nesneyi elimize alıp mı okuyoruz kitap başka bir yerde duruyorken? Mesela, okumak istediğimiz bir tarih kitabı bulunduğu yerde duruyorken, biz okumak için elimize o tarih kitabını almak yerine, başka bir mekâna gidip her hangi bir farklı nesne mi alıyoruz? Tabi ki hayır, elimize tarih kitabını alıyoruz.



Okunması gereken insan olduğu için, okunacak yer de insanın kendisidir. Bu okumak öldükten sonra değil, bizzat ölmekten önce bulunduğumuz şahadet âlemi olan dünyadadır. Okumak istenilen ve okuyacak olan bizler zaten okunacak ve okuyacak olunan mekândayız. Okuyacak olduğumuz, dünyadan farklı yerde, biz farklı yerde değiliz. Eğer öyle olsa idi Rab bizden okumamızı isteyip, imanın okumak olduğunu söyler miydi yani bu dünyada kendisine kulluk yapmamızı ister miydi? Bizler Rabbin okuyacak olan yönüyle tecelli edışı olduğumuz gibi okunacak yönüyle de tecellisiyizdir. Bir yönümüz okunacak olan kitap, diğer yönümüz okuyacak olan irfanîyet barındırmaktadır. “Nefsini okuyan, ancak Rabbin okur” olarak yorumlamak doğru bir yaklaşım olacaktır çünkü bizler nefis ve ruh bütünlüğü olarak okunan ve okuyan bütünlüğüyüz. Zaten Rab kendisini hiçbir zaman yaşamın, dünyanın, insanın dışında gökyüzünde tarif etmemektedir.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki Nur-unun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah